

Predestináció

Ezen a délutánon arról vitatkoztunk, vajon mi lehet a leghatalmasabb erő ebben az elcseszett világegyetemben? Megtehetjük, elvégre hosszú felderítő út után végre visszatértünk törzskocsmánkba, a Kis Lófej-galaxis peremére. Éppen két éve múlt, hogy ugyanannál az asztalnál ücsörögtünk kellemesen hűvös sört kortyolgatva. Az elmúlt két év során sajnos egyébről sem esett szó köztünk, csupán hajónk műszaki állapotáról, kütyükről és sugarakról, valamint arról, hogy miképpen lépünk meg a taoriak börtönéből. Mert az a meztelen igazság, hogy a taoriak bekaszlítottak bennünket. Hogy miért? Nos, csempészettel gyanúsítottak mindhármunkat - egészen pontosan azzal, hogy quirosi egerek szőrét szállítottuk Qurára, ami a taori hatóságok szerint szigorúan tilos. Hosszasan értekezhetnék róla, hogyan volt merszük a taoriaknak megtiltani a transzfert, és főleg, honnan volt joguk hozzá, ám a magyarázatoktól szíves engedelmükkel eltekintek. Mindenesetre az a dolog lényege, hogy a taoriak erősek voltak, Qura és Quiros pedig gyenge. Márpedig Bud szerint a világegyetem legősibb törvénye az, hogy ha az erősebb letolja a nadrágját, a gyengébb köteles kinyalni a fenekét. A Bajuszos Homár-galaxisban ez a törvény talán még fokozottabban érvényesült, mint máshol.

Azt kérdezik, miért tiltotta meg a taori hatóság a quirosi egerek szőrének átszállítását Qurára? Nos, azért, mert az a bizonyos egérszőr kiváló hőszigetelő, és a quari gyártásban alapanyagának számít. Többet én sem tudok róla, elvégre az én dolgom csak a szállítás, azzal nemigen törődöm, ki mit csinál azzal, amit a megadott címre eljuttatok. Sajnálatos módon a taoriak ezt nem így értelmezték, így aztán sítire vágtak minket.

A taoriak sítijéről nincs mit mondanom: olyan, mint a galaktikák legtöbb sítije - ha van egy kis dugipénzed, kikerülsz belőle, ha nincs, akkor benn maradsz. Nekünk, szerencsére, volt. – Igaz, hogy menekülés közben az örök „felfedeztek” bennünket, és jó kis színjátékot rendeztek a mit sem

sejtő taoriaknak. Szerencsére ez is benne volt a megállapodásunkban, így aztán annyi kamu lövöldözést még nem látott a világ, mint azon az estén.

Ennek ellenére a sitten töltött napok kissé megviselték az idegeinket; arról nem is beszélve, hogy az egérszőr is kellemetlenül hatott ránk. Állítólag olyan anyagokat tartalmaz, hogy ha nem vigyázunk, kipurcan tőle a szürkeállományunk. Előbb csak vizionálunk, aztán elfogadjuk a víziókat valóságnak.

Hála a Nagy Gubunak, ekkor már túl voltunk mindezekén, és ott ültünk a galaxis szélén a sörünket kortyolgatva. Közben azon jártattuk az agyunkat, vajon mi lehet a leghatalmasabb erő a világegyetemben. Hogy miért éppen erről esett szó? Abszolút a véletlen műve. Történt ugyanis, hogy Bud kezéből véletlenül kiesett a söröskorsó - az ötödik körben -, és ahelyett, hogy magában kereste volna a hibát, a gravitációra fogta.

- Merthogy a gravitá... ci... ó... a leghatalmasabb erő a világmindenségben - szögezte le szomorúan, a korsó cserepeire bámulva. - Én mondom nektek... a gravitációhoz nincs semmi hasonlatos.

- Na és a fekete lyukak? - érdeklődött Kent, aki imádott ellentmondani. - Az szerinted mi a franc? Egy fekete lyuk még a gravitációt is beszívja.

- Hogy szívhatná be, amikor az maga a gravitáció!

Na, ezen aztán elcsámcsogtunk egy darabig. Az volt a legszebb benne, hogy én sem értettem az asztrofizikához, és a két haverom sem. Persze ez nem volt olyan nagy baj; komoly dolgokról, sör mellett, az amatőrök tudnak a legrámenősebben vitatkozni.

- Szerintem pedig a legerősebb - ütötte a vasat Kent.

- Na és a fekete energia? - kérdeztem én.

- Az a fekete anyag nyomába sem érhet.

- Igazán? - mordultam rá. - Úgy tudom, hogy a világegyetem tágulása már rég megállt volna, ha a fekete energia nem hajtaná egész miskulanciát ellenkező irányba.

- Mi az, hogy ellenkező irányba? - kérdezte Bud. - Mihez képest ellenkező irányba?

- A világegyetem öt százalékát teszi ki csupán az, amit látunk és érzékelünk, a maradék fekete energia és fekete anyag. Nos, ez a százalék repül szerteszét különböző irányokba. Az a kérdés, hogy mi a francról? Ahelyett hogy megállna, csak tágul... tágul...

- Bocsánat, uraim! - szólalt meg ekkor egy ismeretlen, illedelmes hang a közelünkben. - Nem akarok beleszólni a beszélgetésükbe, elvégre én is utálok, ha vitatkozom valakivel, és mások beleütik a csőrüket, de amint hallottam, önök olyasmiről cserélnek véleményt, amivel kapcsolatban vannak bizonyos tapasztalataim. Bár korántsem szeretném az urakra erőltetni a társaságomat...

Nem mondhatnám, hogy tetszett a fickó, aki az asztalunk mellett állt. Kis termetű volt, horgas orrú, esküdni mertem volna rá, hogy berkobiai üvegből van az egyik szeme, ami a galaxis jó néhány bolygóján tilos azóta, amióta egy tudóscsoport megállapította, hogy a berkobiai üveg képes megzavarni a gondolkodást, és katalizátor lehet bizonyos gondolatátvitellel kapcsolatos, meg nem engedett tevékenységben. A ruhájára pedig egyenesen kár szót vesztegetni. Buri sündisznóbőrből készült, annak is a silányabbjából. Csak futólag említtem meg, hogy a buri sündisznó bőre közvetlenül vedlés előtt a legrosszabb minőségű, úgyhogy ilyenkor a sündisznóvadászok jobban teszik, ha zsebre vágják a késeiket, és megvárják, amíg kinő a sünök új bőre. Akkor aztán nyomás! - le lehet nyiszálni róluk.

Nekem ugyan nem berkobiai üvegből volt a szemem, mégis azonnal ráéreztem a dolgok lényegére: ez a fickó olyan szomjas, mint a kaktuszlányok a buri sivatagban. Önkéntelenül is összerázkódtam. Azok a lények a buri sivatagban, te szentséges Nagy Gubu! Mivel csak cammogva képesek mozogni, hiába igyekeznek, soha nem érik el a vándorló héliumforrásokat. Érzik a szagát, az illatát, tudják, hogy ott vonulnak el előttük a források, s mégsem tudnak inni belőlük. Ezért aztán éjszakánként imákat énekelnek egymásnak és feltehetően valamelyik kaktusz

istenségnek is, bár ez utóbbit még nem tudták pontosan meghatározni a néprajzosok. Aki hallotta már imádkozni a buri sivatag mozgó kaktuszlényeit, az tudja csak, hogy mi az igazi bánat. Mintha a szirének énekét hallanád: oda akarsz rohanni hozzájuk, és szájukba tölteni néhány héliumcseppet. Szerencsére mindenki tudja, hogy a légyszívú bolond ezzel öngyilkosságot követne el, mivel a kaktuszlények első rémületükben kilőnek rá mérgezett tüskéiket. A mi emberünk is olyan szomjas lehetett, mint a kaktuszlények, bár aligha folyékony hélium után vágyakozott. Amint megütötte az orrát a korsóinkból felszálló sörillat, úgy elkezdett mozogni az orrcimpája, mint a kluni nyúlé. Ha marad idő, majd róla is be-szélek egy kicsit.

Nos, lényeg a lényeg: emberünk ott állt az asztalunk mellett, és majd megdöglött a vágytól, hogy leengedjen néhány kortyot a torkán. Budra, majd Kentre néztem. Mindketten bólintottak. Látszott rajtuk, hogy tetszik nekik a fickó, és szívesen fizetnek neki egy-két sört, ha jó történetet hallanak érte cserébe.

Vettem a lapot, és egy éppen szabad székre mutattam.

- Van kedve csatlakozni hozzánk, uram? - kérdeztem. - Ha akarja, idehozhatja a sörét is...

Ez utóbbit csak azért tettem hozzá, hogy kiugrasszam a nyulat a bokorból.

A görhes pasas széttárta a karját, és megcsóválta a fejét.

- Sajnos, uraim, egy végtelenül szerencsétlen férfi áll itt önök előtt!

- Nocsak! - hökkent meg Bud. - Ezt hogy értsük?

- Úgy - felelte a fickó - hogy ha sört rendelnek, nem tudnám kifizetni az árát.

- Ez annyit jelent, hogy a templom egeréhez van szerencsénk? - kérdezte Kent.

- Egyáltalán nem annyit jelent - rázta meg a fejét a jövevény. - Csupán annyit jelent, hogy nincs a közelben a vagyonom. Pedig elég tetemes, nekem elhihetik.

- Hm - morogta Bud. - Pénz nélkül járja a galaxisokat? Nagy könnyelműség.

- Dehogy járom pénz nélkül - legyintett a fickó, le nem véve a szemét a sörünkről. - Csak néhány hónapja... némi kellemetlenség ért.

- Csak nem lopták el? - tudakolta rosszmájúan Bud.

- Majdnem - bólintott az emberünk. - Tulajdonképpen igen. Bár más szempontból - nem.

- Ez meg mit jelentsen? - tudakolta Kent.

- Nos, uraim, nem tudom, kedvelik-e a gáláns kalandokat? Ha kedvelik, akkor elmesélem önöknek, mi történt... ha viszont nem akkor...

Kíváncsi lettem volna rá, mi lenne akkor, ám Bud nem tudott féket tenni a nyelvére.

- Naná, hogy kedveljük őket! - rikkantotta. - Üljön már le, no!

Az idegen lerogyott a székre. Bud tüstént a vállára vert.

- Akár jöhet is a gáláns kaland!

- Azonnal, uraim, csak éppen... engedjék meg, hogy bemutatkozzam... Frank vagyok. Frank Tobin. És szomjas. Rohadtul az.

Immár majdnem olyan vágyódva szólt a hangja, mint a buri kaktuszlények éneke. Ha elképzelhető lett volna a dolog, akár azt is hihettem volna, hogy egy buri kaktuszlény változott Frank Tobinná.

Bud legyintett, és rendelt neki egy sört. Frank Tobin nagyot nyelt, és feltehetően azt találgatta magában, hogy vajon kibírja-e addig, amíg a csapos legyűri az asztalunkig tartó négy-öt méter távolságot. Szerencsére kibírta valahogy. Csak akkor kezdett bele a történetébe, amikor fél korsónyi sör egyetlen nyeletre lecsúszott a torkán.

Ezután akkorát böffentett, hogy majd lerepültünk tőle a székeinkről.

- Elnézést, uraim! - nyögte szégyenkezve. - Annyira szomjas voltam már...

- A lényegre, ember! - biztatta Kent.

- Hol is hagytam abba? - kérdezte a vendégünk, s úgy tett, mintha nem találná a korábban elejtett fonal végét. Tisztában voltam vele, hogy csak a kíváncsiságunkat akarja felcsigázni további sörök reményében. Én Budra néztem, ő Kentre, majd mindhárman egyszerre bólintottunk. Hadd

igyon a fickó a költségünkre, amennyi csak belefér! Jó üzletet csináltunk, rendesen megtollasodtunk az elmúlt két év során.

- Nos... uraim... - kezdte -, az a helyzet, hogy be vallanom önöknek valamit...

- Már bevallotta, hogy egy fityingje sincs - legyintett Kent.

- Ó, nem azzal kapcsolatban. Bár azért összefügg vele. Nos, uraim, engem egyszerűen imádnak a nők!

Váratlanul ért bennünket a kijelentése, ezért egyszerre robbant ki belőlünk a röhögés. Bud az asztalt csapkodta, Kent pedig olyannyira kiakadt a pasas dumájától, hogy a padló helyett a lábamat taposta. Egészen addig, amíg sípcsonton nem rúgtam.

- Nem hiszik? - kérdezte Frank szomorú hangon. Csodálkozva láttam, hogy még két könnycsepp is kibuggyant a szeméből. Ettől aztán hirtelen vége szakadt a vigasságnak. Mintha fekete drapériát terítettek volna az asztalunkra. Olyan szomorúak lettünk, hogy legszívesebben egymás vállára borulva sírdogáltunk volna. Gyanítottam, hogy ebben némi szerepet játszhat a berkobiai üvegszem is, de mielőtt még megbizonyosodhattam volna róla, már el is múlt a rosszkedvünk.

- Készséggel elhisszük - revidéaltam gyorsan mindhárman álláspontját.

- Akkor talán... iszom egyet, és elmondom, miről van szó.

Ivott, aztán nekiugrott a történetének.

- Szóval, azt kérdezik tőlem, hogy van-e elég pénzem ahhoz, hogy a galaxist járjam...? Azt nem kérdezik meg, hogy miért járom a galaxisokat?

- Éppen most akartam megkérdezni – mosolygott rá Bud.

- Nos, uraim, az a helyzet, hogy vándorprédikátor vagyok...

Megállt a szánkban a sör. Te kedves, öreg Ubu! Ilyennel sem találkoztunk még a Kis Lófejen innen és túl!

- Vándor... micsoda? – tátotta a száját Kent.

- Prédikátor - ismételte a fickó.

- És... mit prédikál? – vigyorgott Bud.

- A jó erkölcsöt – felelte a prédikátor. – A helyes viselkedést. A csillagközi etikát.

- Ez azt jelenti, hogy... a Nagy Fehér Gubu hitét terjeszti? Misszionárius, vagy mi szösz?

- Legkevésbé sem - tiltakozott a fickó. - Én nem egy bizonyos Isten tanait reklámozom. Én valamennyiét! Tudják, mi az?

Szótlanul meredtünk rá.

- A jó erkölcs - mondta. - Mert erre mindenkinek szüksége van. Akárcsak a sörre...

Értettünk a szóból. Pillanatokon belül ott állt előtte a második korsó.

- Szóval, az a helyzet - sóhajtott -, hogy egyrésztől imádnak a nők, másrésztől viszont a jó erkölcs terjesztése a feladatom. E kettő pedig néha nehezen fér meg egymás mellett.

- Ebben lehet valami - motyogta Bud.

- Bár relatív, hogy mi a jó erkölcs. Ami az egyik bolygón erkölcsös, az a másikon nem, és megfordítva. No, de nem szeretném elterelni a figyelmet a vagyonomról. Bár - mint említettem - jelenleg távol van tőlem... sajnós. Ha nem így lenne, természetesen mindhárman a vendégeim lennének. De ha megkaparintom...

- Előre is köszönjük - udvariaskodott Bud.

- Tulajdonképpen most hol van? - kérdeztem akaratlanul is.

- Egy szmötyitartályban - mondta. - De menjünk sorjában! Már említettem, hogy imádnak a nők...

- Ha nem említette volna, akkor is tisztában lennénk vele - kuncogott Bud.

- Pedig így van. Nos, legutoljára éppen a Stenox bolygón alapítottam meg a jó erkölcs egyházát. Nem akarok dicsekedni, uraim, de rövid idő alatt negyvenmillió stenoxi lakos csatlakozott hozzám, illetve az egyházamhoz.

- Nem semmi - biccentett Kent.

- Volt templomunk, és megszerkesztettem az egyházam szent könyvet is, amelyben lefektettem a jó erkölcs alapjait. Ám voltak, akiknek nem tetszett a tevékenységem... Megrágalmaztak, hogy pénzt követeltem a híveimtől, a pénzből megvettem a rendőrfőnököt, aki a templomba kényszerítette a népeket, stb. Pedig én csak aranykupolára és a templom tornyán csicsásan villogó, a jó erkölcsöt jelképező, gyémántokkal kirakott kabátzsebre gyűjtöttem néhány aranyat. Két év elmúltával úgy ítélt meg, hogy az általam alapított egyház már képes megállni a saját lábán is - azaz nélkülem -, ezért elhagytam a bolygót. Mivel volt egy kis megtakarított pénzem, első osztályú Krokodil típusú űrhajón utaztam.

- Nem semmi - csettintett elismerően Kent. Ehhez tudni kell, hogy Krokodil típusú űrhajót kizárólag galaktikus milliárdosok szokták igénybe venni, ők is leginkább csak flancból.

- No, és hogy tetszett? - tudakolta Bud.

- Azt mondják, minden aranyból van rajta, még a WC-lehúzója is. Igaz?

- Ugyan, dehogy! - legyintett Frank. - Annál sokkal drágább fémekből. És minden ellophatatlan.

- Igazán? - csodálkozott Kent.

- Az a helyzet, hogy a rögzítésekhez sikloniai ragasztót használnak. Minden azzal van a megfelelő helyre ragasztva. Még a fürdőszoba platina csapjai is leszerelhetetlenek. A sikloniai ragasztónál nincs jobb a galaxisokban. Sok helyütt kompozitnak használják az űrhajók alkatrészeinek összeragasztásakor. Nos, minden szépen ment volna, kiélveztem volna az utazás minden percét, ha nincs a hajón a kapitány felesége. De ott volt. És tudják, kicsoda?

Mindhárman eltátottuk a szánkat. Meglepetést sejtetett a hangja.

- Egy platti tündér!

Három pár üres tekintet bámult egymásra. Meg egyikünk sem hallott ilyesmiről.

- Az... micsoda? - kérdezte Kent.

- Egy hölgy a Platt bolygóról... Ne mondják, hogy meg sose láttak olyat!

Szégyenkezve leszegeztük a tekintetünket.

- A Platt bolygón élnek a világegyetem leggyönyörűbb nőnemű teremtsései - magyarázta. - Kész csoda valamennyi. Gyönyörűek, mint a nyíló, buxusi rózsák. És... sajnos feltűnően csapodárok. Szépségüknél csupán a csapodárságuk nagyobb.

- Na, erről részletesebben is beszéljen! - nyalta meg a szája szélét Bud.

- Először talán azt kellene tisztáznunk, hogy mitől olyan gyönyörűek ezek a tündérek, ha valóban olyanok, amilyeneknek sejteti őket - ellenkezett Kent.

Frank elvagyorodott.

- Jól van, uraim, ha óhajtják, akár természetrajzi leírást is adhatok róluk. Nem véletlenül említettem velük kapcsolatban a mesebeli tündéreket; csak hozzájuk tudnám hasonlítani őket.

- Igazán? - kérdeztem gúnyosan. - Ismereteim szerint a tündéreknek szárnyuk is van.

- A platti nőknek is van!

Ez azért váratlanul ért bennünket.

- Szárnyuk van? - tátotta a száját Bud. - És mire használják? Repülnek vele?

- Már nem - sóhajtotta Frank.

- Mit jelent az, hogy már?

- Valaha - állítólag - valóban repültek vele. Aztán valahogy... úgy alakult az evolúciójuk, hogy elcsökevényesedtek. Ma már inkább csak verdesnek és simogatnak a szárnyukkal.

- Az se semmi! - morogta Bud.

- De még mennyire nem - sóhajtotta Tobin. - Nem akarok frivol lenni, uraim, közönséges még kevésbé, de el tudják képzelni, milyen érzés, amikor... hogy is mondjam csak... bizonyos helyzetben tündér szárnyak simogatják az ember meztelen hátát?

- A francba! - nyögte Bud.

- Húha! - csodálkozott Kent.

Én nem szóltam semmit, csupán az aszta szélébe kapaszkodtam.

- Nos, mint említettem, a kapitány felesége is platti tündér volt, és amilyen peches vagyok, már az első napon kiszúrt magának.

- Na, ez érdekes - dörzsölte össze a tenyerét Bud. - Hogyan szúrta ki?

- Szemérmetlenül rám kacsintgatott.

- Magára?

- Képzeld, rám! Nem tudom, említettem-e, hogy a platti tündéreknek akkora szemük van, mint... a... nem is tudom hirtelenjében mihez hasonlítani. Feltételezem, uraim, hogy ismerik a földi világ legnagyobb költőjének, bizonyos Homérosznak a trójai háborúról írott eposzát?

Bud szívott egyet az orrán, és félrenézett.

Kent úgyszintén.

Én nem néztem sehova, csupán sokat sejtetően megdörzsöltem az államot.

- Na, mindegy - legyintett a vendégünk.

- Az a lényeg, hogy ebben a költeményben a szerző egy Héra nevű istennőt tehénszeműnek nevez. Nos, hozzá hasonlatos volt a kapitány felesége is. Gyönyörű, nagy, kifejező szemei voltak.

Ráadásul valami vetítógép is lehetett az agyában, vagy mi, mert amikor rám nézett, magamat láttam bennük.

- Egyszerű fényvisszaverődés - vont vállat Bud.

- Nincs ebben semmi csoda - csatlakozott hozzá Kent.

- Igaz lenne, ha így lett volna - mondta i elmerengve Frank. - Csakhogy én nemcsak úgy egyszerűen láttam magam benne. Én kettőnket láttam benne. És nem a jelenben, hanem a jövőben.

- Ezt hogy érti?

- Hogy magyarázzam el? A jövő ígérteit láttam benne. Konkrétan őt és magamat. Kitalálhatja, hogyan.

- A hátát simogatta a szárnyaival? - hajolt előre Bud.

- Valahogy úgy. Nem csak úgy képzeltem, láttam is, hogy a szemében leperreg, mi történik majd, ha engedek a hívásának.

- Hívta magát?

- Hiszen erről beszéltek! Hívott, bár nem szavakkal. Annál sokkal hatásosabban. Ha a szemébe néztem, vizuálisan is láttam a jövőt. A jövőnket - mondhatnám így is.

- Na és maga? - kérdezte Kent.

- Természetesen ellenálltam neki.

- Mit szólt mindehhez a kapitány? - kérdeztem én.

- Úgy tett, mintha nem vette volna észre. Engem azonban figyelmeztetett. Négyszemközt a folyosón.

- Az ő szemében is meglátta a jövőjét?

- A francot! - legyintett Frank. - Az ő szeme normális emberi szem volt, akárcsak a szája.

Elmondta velem, hogy szétrúgja a seggem, ha a felesége körül sündörgök. Elkapta a galléromat, és elmagyarázta, hogy nagyon jól ismeri a feleségét, pontosan tudja, hogy minden ilyesfajta kezdeményezés tőle indul ki, és nem tehet róla, mivel platti vér csordogál az ereiben, az pedig kétes kalandokba sodorná. Tisztában van velem, hogyha bármivel is próbálkoznék, nem a saját jószántamból tenném, hanem a felesége ellenállhatatlan vonzásának következményeképpen, ám mégis az én seggem rúgná szét érte, mivel a gyönyörű tündér-hitvesét mégsem büntetheti meg, de nem is lenne ereje hozzá. Ezért marhára vigyázzak, hogy mit teszek.

- Na, és maga vigyázott?

- Igyekeztem - vigyorgott Frank. - Pedig földöntúli erő kellett hozzá, hogy ellenálljak neki.

Főleg, hogy a szemében tükröződő jelenetek egyre vadabbak lettek. És ekkor ... mégiscsak elkapott.

- Részletesebben! - mordult rá Kent.

- Éppen a folyosón mentem... tulajdonképpen nem is voltam tisztában vele, hogy hol járok, csak mentem a folyosón. Arra emlékeztem csak, hogy éppen ebédeltem, ettem valamit, ittam egy sört, aztán... egyszer csak mentem a folyosón. Csakis az ő vonzása tehette velem. Merthogy éppen az ajtaja előtt mentem el.

- Csak nem kopogott be hozzá?

- Nem kellett, mert hirtelen kivágódott a kabinajtó.

- Csak úgy?

- Nem csak úgy. Az ő akarata nyitotta ki. Mert nem állt senki az ajtóban.

- Nem nagy dolog - legyintett Kent. - Fotocella vagy valami hasonló. Szóval, mi történt magával?

- Tovább akartam menni. De nem tudtam. Elkapott.

- A vonzásával? - nyelt néhányat Bud. Csak úgy ugrált az ádámcsutkája a nagy nyeldekléstől.

- A francot. A csápja kapott el. Pontosabban szólva, a tapadókorongja. Mindhárman egyszerre tátottuk a szánkat. Mintha valaki vezényelte volna.

- A csápja...? - nyögte Kent. - Milyen csápja?

- Volt neki egy csápja, nem mondtam még? Olyan ruganyos volt...

- Várjon, várjon! - csillapította Bud. - Csak ne siessük el a dolgot! Mindent részletesen szeretnék tudni. Hol volt a csápja?

- Hát... a háta közepén - mondta Frank.

- És... milyen volt?

- Mint a polipé. Tapadókorong volt a végén. Ha valamire rátapadt, annak annyi volt.

- Megölte a szerencsétlent? - hökkentem meg jómagam is.

- Dehogy ölte meg! - legyintett Frank. - Csupán elkapta, és nem engedte el. Mint például engem.

- Végül is... milyen hosszú volt ez a csáp?

- Nyugalmi állapotban talán húsz centiméter lehetett, és ott lapult a két szárnya között. És képzeljék: teleszkópos volt! Majd tízméternyire képes volt kinyúlni. Nos, így történt az én esetemben is. Egyszer csak a hasamnak vágódott a tapadókorong, és attól kezdve a hatalmában voltam. Úgy berántott a csápjával az ajtón, hogy a lábam sem érte a padlót. Odabent aztán formálisan megszarolt.

- A francba! Mit mondott magának?

- Hogy ha nem engedelmeskedem az akaratának... bemószerol a kapitánynál. Azt mondja majd, hogy erőszakot követtem el rajta. S tudom-e, mi lesz érte a büntetésem? Na, mit gondolnak?

- Inkább nem találgatnék - mondta kedvetlenül Kent. - A hajóskapitányok általában telis-tele vannak briliáns ötletekkel.

- Ez már igaz - biccentett Frank. - Nos, az én esetemben az lesz a büntetésem... hogy kikötnek az úrhajó oldalához, amikor a Kaiser-övezetbe érünk. Persze védőruhában, nehogy idő előtt kipurcanjak.

- Ezt... miért? Mit jelent az, hogy idő előtt?

- Amíg még nem jelennek meg a Kaiser-övezetbeli férgek, amiket csak úgy egyszerűen Kaiser-férgeknek szokás nevezni. Nem hallottak még róla?

Be kellett vallanunk, hogy még nem hallottunk róla.

- Jobb is - legyintett Frank. - Miért idegesítse magát olyannal az ember, ami ellen úgyszem védekezhet. Nos, a Kaiser-féle repülő férgek ott röpdösnek az említett övezetben, amelyen a hajónknak is át kell haladnia, és mindent felzabálnak, ami csak az útjukba kerül. Elmondjam, hogy néznek ki?

- Inkább ne! - vágott egy grimaszt Kent.

- Oké róluk akkor nem beszélek. Csak annyit, hogy kegyetlenül éles metszőfogaik vannak, és napokig képesek csócsálgatni a szerencsétlent, akit elkaptak, mintha csak szándékosan kínoznák. Lehet, hogy valóban úgy is teszik; talán a haldokló rettegése és fájdalma valamilyen biológiai változást hoz létre a szervezetében, amitől még finomabbá válik a húsa. Mint amikor a macska játszik az egérrel. Az pedig azért teszi, mert...

- Jól van, ezt tudjuk - szakította félbe Kent, aki bizonyos esetekben túlságosan is szívére tudta venni a dolgokat. - Inkább a következményekről beszéljen!

- Éppen azokról beszélek - sóhajtotta Frank. - Szóval, Liula tapadókorongja a hasamnak vágódott, és pillanatokon belül bent találtam magam a kabinjában.

- Liula? - húzta fel a szemöldökét Bud.

- Így hívták. Szóval, odabent voltam, és még rajtam volt a ruhám. Cirka fél másodperc múlva pedig már nem volt rajtam semmi.

- Olyan gyorsan levetkőztette? Hiszi a piszi.

- Pedig elhihetik. Fél perc semmi egy szorgalmas tapadókorongnak. A többit viszont nem mesélem el, valószínűleg el tudják képzelni maguknak.

Nem tudtuk elképzelni, legalábbis én nem, de azért nem szólaltam meg. Akármi is történt, magánügy. Nem szeretem, ha valaki nyíltan kitergeti a másikkal fűződő kapcsolatát. Csak ezért, hogy a haverok jókat röhöghessenek rajta.

- Simogatta a hátát a szárnyával? - kérdezte tőle mégiscsak a bunkó Ken.

- Simogatta - bólintott a vendég. - Több napon át.

- És a kapitány? Nem tudta meg?

- Az a helyzet, hogy megbetegedett, és ápolni kellett.

- Csak nem a maga tündére csinált vele valamit? - gyanakodott Bud.

- Erről nem beszélt, nem kötötte az orromra. De valószínűleg így történhetett. Érdeklődésemre csak annyit mondott, hogy futó rosszullét az egész, három nap múlva kutya baja sem lesz. Az a furcsa, hogy éppen három nap múlva ki kellett szállnom a hajóból. Hiába, azért akadnak véletlenek a világmindenségben...

- Szóval... minden különösebb következmény nélkül lett vége a pajzán kalandnak? - kérdezte Bud.

- Na, nem egészen - tiltakozott Frank. - Valahogy... rohadatul kellemetlen helyzetbe kerültem. És nem a kapitány miatt. Ő, mint említettem, betegen feküdt a kabinjában. Egy alkalommal, amikor Liula a hátamat simogatta, megkérdezte tőlem, hogy nincs-e szükségem valamire, vagy nincs-e valamilyen kívánságom, amit teljesíthetne, őszintén szólva kissé belém bolondult; úgy gondolja, megérdemlem, hogy megjutalmazzon valamivel. Nagy a hatalma, és olyan kívánságokat is teljesíteni tud, amilyenekről a földi emberek még álmodni sem mernek. Nos, lehet-e egy ilyen ajánlatnak ellenállni?

Mély csend ülte meg az asztalunk környékét. Közben úgy kattogott az agyunk, mint egy precíziós szerkezet.

- És maga... mit kért tőle? - kérdezte remegő hangon Bud. - Remélem, egy kocsiderék aranyat vagy gyémántot.

- Egyiket sem. Ilyeneket ugyanis nem adott volna.

- Miért nem? Épp az imént említette...

- Elfelejtettem hozzátenni, hogy előre figyelmeztetett: csak olyan ajándékot kaphatok tőle, ami nem ellenkezik az erkölcsi elveivel. Márpedig a gazdagság ellenkezik. Pontosabban szólva az a gazdagság, amelyért nem dolgozott meg valaki. Márpedig a mi kapcsolatunk nem a munkáról, hanem az élvezetekről szólt. De például elintézheti, hogy nőjön nekem is egy csáp a hátam közepére, vagy az én szememben is időről időre megjelenjék a jövő egyik lehetséges változata. Melyiket szeretném?

- Na... melyiket? - kérdezte elfúló hangon Bud, és szeme Frank hátát kutatta. - Csak nem kapott tőle csápot és tapadókorongot?

- Szerencsére nem. Ha kaptam volna, nehéz helyzetbe sodortam volna magam. A Földön nem szeretik a mutánsokat, és sok más bolygón sem kedvelik őket. Egy mutáns hittérítő? Még rá gondolni is rossz.

- Akkor mi a szart kapott tőle? - mordult rá türelmét veszítve Kent.

- Hát... riolinsavat. Egy kis kannácskával.

Ismét szájtátás következett.

- Riolin... savat? - nyögtem. - Az meg mi a franc?

- A legjobb oldószer - mondta. - Csak éppen be van tiltva a használata. Stratégiai árucikk. Az a tulajdonsága, hogy oldja még a sikloniai ragasztót is. A terroristák mit nem adnának érte, ha egy kannácskával a kezükbe kaparinthatnának.

Kent erre úgy felháborodott, hogy még az öklét is a pártfogoltunk orra alá dugta.

- Maga képes lett volna... terroristákkal tárgyalni?

- Dehogyan akartam én tárgyalni velük!

- Akkor mit akart azzal az izé, savval?

- Eladni a Flexián! Ott működik ugyanis az egyetlen kaberit gyár. A kaberit gyártásához pedig köztudottan riolinsav szükségeltetik. A kaberit kiváló gyógyszer, súlyos betegségeket lehet meggyógyítani vele. Kérésem tehát semmilyen módon nem ütközött semmiféle törvénybe... morális törvényre gondolok elsősorban.

- Na, és... hogy volt ezután?

- Kipróbáltam a riolinsavat. Ráadásul teljesen véletlenül. Amint megkaptam a kancsót Liulától, helyet kerestem neki, hogy hova rejthetném. Néztem ide, néztem oda, de sehol sem találtam megfelelő rejtekhelyet. Attól tartottam ugyanis, hogy a szobaasszony megtalálja, és leleplez a kapitány előtt. Akkor aztán jöhetnek a Kaiser-övezetbeli férgek! Nos, amint a fürdőkádamban körül tébláboltam, véletlenül egy cseppecske kicseppent a kancsóból, és rápottyant a franc se tudja, hány ritka fémből ötvözött, méregdrága csaptelepre, amelyet sikloniai ragasztóval erősítettek a helyére. És a csaptelep hirtelen... belezuhant a kádba. A riolinsav ugyanis feloldotta a feloldhatatlannak hitt sikloniai ragasztót.

- A francba! - nyögte Bud. - A francos francba!

- Ezután... mit csinált? - kérdeztem.

- Először is szörnyen megijedtem. Aztán... ellenőriztem, hogy nem véletlen, egyedi esettel állok-e szemben. A másik csaptelepre is rácseppentettem egy csepp riolint...

- Az is beleesett a kádba?

- Bele - bólintott szomorúan Frank barátunk. - És még néhány egyéb tárgy is, amiket szintén ezzel a ragasztóval... Képzelték, mit éreztem. Biztos voltam benne, hogy meg fognak gyanúsítani: szándékosan szereltem le az egyenként is vagyont érő csapokat. - És ha eltüntetném őket? - gondoltam. Nekem nem kellene ezek az elátkozott csapok, bármennyire is vagytonokat érnek, elvégre van még morális tartásom, jobban mondván csak az van, mert pénzem akkor már nem volt sok. Bevallani nem mertem a történetet senkinek, a kapitány ugyanis beteg volt, Liulától pedig félttem, hogyha megtudja, mi történt, mégiscsak tapadókorongot varázsol a hátamra, és akkor nekem végem. Így aztán első rémületemben behajigáltam őket egy szmöttytartályba.

- Az például micsoda? - kérdezte Bud.

- A Krokodil osztályú hajókon így hívják a fekáliatartályokat, amelyeket naponta kihajítanak. Van egy gomb a WC-csésze mellett, amit meg kell nyomni, és a kis tartály kirepül az űrbe. Ezért néz ki néhány űrhajó úgy, mintha kozmikus óriások kakálták volna le őket, mivel jó pár övezet már dugig van szmöttytartállyal. Nos, az én tartályom is kirepült a hajóból. Ráadásul, amilyen botkezü vagyok, véletlenül beleejtettem a Stenox bolygóról hozott cuccaimat is.

- Például az imakönyveit? - kérdezte rosszmájúan Kent.

- Hát ami azt illeti, valóban volt egy gyémántokkal kivert énekeskönyvem is, amellyel a Stenox bolygó lakói ajándékoztak meg a születésnapomon. További az a kabátzsebet formázó, platinából és egyéb ritka fémekből ötvözött tetődísz, amely templomunk csúcsát ékesítette, s amelyet búcsúzásomkor nagyvonalúan, a régi szép időkre emlékezve nekem ajándékoztak. Mondanom sem kell, uraim, hogy soká szabódtam, mielőtt elfogadtam volna, de végül is kérésük majdhogynem követeléssé vált, így nem szegülhettem ellen az akaratuknak.

- Na és a perselypénz? - érdeklődött tovább Kent.

- Sajnos az is beleesett a szmötyitartályba - sajnálkozott Frank barátunk. - Pedig jó néhány ezer arany volt a búcsúpénzem, természetesen a galaxis minden bolygóján beváltható certifikátokban.

- Azt is a hívei erőltették magára? - köztöködött tovább Kent.

- Ragaszkodtak hozzá, hogy kifejezhessék a hálájukat - bólintott Frank.

- Tehát mi a helyzet? - kérdezte Bud.

Frank keserveset sóhajtott.

- Benne van minden vagyonom a tartályban.

- Akkor annak annyi - legyintett Bud. - Jön az úrkukás, összeszedi a tartályokat, és a maga vagyónkaja máris úton lesz a feldolgozó felé. Keresztet vethet rá, nem vitás. Maga még mindig abban reménykedik, hogy valaha is visszaszerezheti a kincseit? Nevetséges elképzelés.

- De nem reménytelen - sóhajtotta Frank. - Ha az lenne, nem folyamodnék önökhöz egy kis... hm... kölcsönért.

- Na, erről azért nem volt szó - avatkoztam sietősen közbe.

- Most már szó van róla.

Összenéztünk mind a hárman. Ott bujkált aröhögés a szemünkben. Azt hiszi ez a hülye, hogy pancserok vagyunk, és ilyen könnyen megetethet bennünket.

- Meghívtuk néhány sörre - mondta Bud alig tudván visszatartani a nevetését. - De ez minden. Csak nem gondolja, hogy kölcsönt adunk egy szmötyitartályra? Amelyik ráadásul a Kis Lófej-galaxison túl bolyong?

- Már elmondtam, hogy mi minden van benne.

- Éppen ez az - mondta Kent. - Szar.

- Na és a vagyonom? Az semmi?

Kénytelen voltam békítőén közbelépni.

- Az a vagyon, amely valahol a csillagközi térben csalinkázik, és senki sem tudja, hogy pontosan hol, nem ér semmit.

- Az olyan, amelyikről senki nem tudja, hogy hol jár, valóban - helyeselt Frank.

Éreztem valamit a hangjában, ami óvatosságra intett.

- Az öné... nem ilyen?

- Nem - mondta a vendégünk.

- Mi a franc? - hökkent meg Kent. - Ezt hogy érti?

- Úgy, hogy mielőtt kilöttem volna a tartályt az ürbe, az oldalára ragasztottam egy nyomjelzőt.

Szó szerint belénk ragadt a lélegzet. Mintha azzal a bizonyos sikloniai ragasztóval ragasztották volna a légcsövünkhöz.

- Maga... pontosan tudja, hol röpül a szmötyitartálya?

- Tudom - bólintott Frank.

- Akkor hát...

- Hát ez az! - mondta Frank széttárva a karját. - Erre kellene egy kis pénz. Nem akarom felértékelni a tartály tartalmát, uraim, de három-négyszerese lehet annak, amennyibe egy Sirály osztályú űrhajó kerülhet. Másképpen szólva, vagy kölcsönt kérek, vagy részvénytársaságot alapítok a tartály megkeresésére. Pillanatnyi anyagi helyzetemben sajnos nem vállalkozhatok rá

egyedül. Pedig szívem szerint ezt tenném. A sors szeszélye azonban arra kényszerít, hogy megosszam másokkal a vagyonomat. De nem panaszkodom: marad még úgy is éppen elég.

- Ha megtalálja a tartályt - emelte fel a mutatóját jelentőségteljesen Bud.

- Ja, ha megtalálom.

Jót húzott a söréből, és hallgatott. Mintha már lélekben lemondott volna rólunk.

Éreztem, hogy mindhármunk fejében úgy kattognak a gondolatok, mint réges-rég a Földön a vonatok kerekei. Még abban az időben, amikor nem hegesztették a síneket.

Láttam Bud szemén, hogy szívesen beugrana a kalandba. Volt pénzünk bőven, miért ne kockáztassunk? Elvégre nagyon is hihetőnek tűnik a történet.

Kent már valamivel óvatosabb volt. Nem akart egyből igent mondani, bár az ő szemében is ott láttam az izgalmat.

- Ott hagytuk abba, hogy kilőtte a szmöttyitartályt, és az most ott lebeg az űrben. Oldalán a nyomjelzővel - mondta Kent.

-Ja.

- És mi a helyzet a csajjal? A platti tündérrel?

Kissé gúnyosra sikeredett a kérdése, és ez nem tetszett nekem. Utálom, ha kigúnyolják mások magánéleti problémáit.

Frank barátunk megvakarta a feje búbját.

- Olyannyira belém esett, hogy csak nehezen tudtam megszabadulni tőle. Mindegyre azt sugdosta a fülembe, hogy otthagyja a kapitányt, és velem jön, ahova csak akarom. Hiába magyaráztam neki, hogy már van eljegyzett menyasszonyom, nem érdekelt. Azt mondta, hogy vannak bolygók, ahol nyolc-tíz felesége is lehet egy férfinak, és megfordítva. Egy asszonnak is lehet több férje. Nekem melyik tetszik jobban? Őszinte legyek, uraim? Egyik megoldás sem tetszett. Arról szó sem lehetett, hogy jövőre feleségem mellé egy másik feleséget is vigyek a szüleim házába, és az a lehetőség sem dobta fel igazán a hangulatomat, hogy így rokonságba kerülhetnék a kapitánnyal. Ezért aztán búcsú nélkül leléptem. Utólag hallottam csak róla, hogy valami körözést is kibocsátottak ellenem, azzal az indokkal, hogy eltulajdonítottam egy Krokodil osztályú úrhajó fürdőszoba csapjait és egy kancsó riolinsavat - ami jelenleg ugyancsak a szmöttyitartályban utazik -, sajnos mindeddig még nem állt módomban megcáfolni a vádakat. Mindezekből az is látszik, uraim, hogy veszélyes hely a Kis Lófej-galaxison túli tér: a jámbor utazó elindul benne, hogy az élőlények javára tegyen, és mi a hála érte? Néhány igaztalan feljelentés.

Ismét hosszasan és durcásan hallgatott. Mint a kisgyerek, akire ráfógták, hogy megette a kistestvére krémes lepényét. Pedig azt a kutya ette meg. Hogy a kutya nem is szereti a krémes lepényt? Úgy látszik, az utóbbi időben megszerette valahogy...

- Amikor ideültem az asztalukhoz, jobban mondva önök meghívtak néhány sörre, és lehetséges, hogy részvénytársaságot is alapítunk...

- No, az még messze van - próbálta meg lehűteni vendégünk reményeit Kent.

- Szóval, akkor mintha arról vitakoztak volna az urak, hogy mi a leghatalmasabb erő a világegyetemben. Nos, én azt mondom, hogy a predesztináció, uraim. Az eleve elrendelés.

Összefutottak homlokunkon a ráncok. Az meg mi a fene?

- Nem a fekete lyuk? - kérdezte Búd.

- Vagy a fekete anyag? - tudakolta Kent.

- Esetleg a gravitáció - mondtam én.

- Aligha - sóhajtotta Frank. - Az eleve elrendelés mindegyiknél erősebb.

- Ezt hogy érti konkrétan? - tudakolta Bud.

Vendégünk megkapirgálta a feje búbját.

- Úgy értem, hogy léteznie kell egy szupererőnek vagy szuperintelligenciának, amely kiterjed az egész világmindenségre. Amikor megszületik valaki - vagy lehet, hogy még előbb is - elkészíti élete forgatókönyvét. Meghatározza, hogy mi lesz a sorsa az illetőnek. És az is lesz. Ettől a

forogatókönyvtől nem lehet eltérni. A predesztináció nem engedi. Ami előre meg van írva, az meg is kell, hogy történjék.

- Maga valóban egy igazi könyvre gondol, amelybe előre beleírták mindenki sorsát?

- Lehet, hogy nem konkrét könyvről van szó, ki tudja? Valószínűleg egy program.

Mindenkinek van egy programja, és kész. Nincs apelláta ellene.

- És kire vonatkozik mindez?

- Mindenkire. Rám is és magukra is. Valamennyi élőlényre.

- Úgy érte, a világegyetem valamennyi élőlényére?

- Ja.

- Az intelligenciával nem rendelkezőkre is?

- Valószínű.

- Na és a fák, a füvek, a kristálylények, a baktérium-nonórium keverékek, a hibridek...

- Minden élőlényre vonatkozik, azt hiszem.

- És maga szerint mi ez az erő? Isten?

- Tök mindegy, hogy minek nevezzük. Bár annak is nevezhetjük.

- És mi a célja az illetőnek mindezzel?

- Csak úgy működhet a rendszer, ha mindenki teszi a maga dolgát. Képzelsenek el, uraim, egy bonyolult szerkezetet, amely csak úgy működőképes, ha valamennyi alkatrésze megbízhatóan végzi a munkáját! Azt a munkát, amelyet a gép tervezője szánt neki. Csakis azt, és csakis úgy, ahogy a tervező megálmodta. Mert mi lenne, ha az egyik fogaskerék - mondjuk - egyszer csak meggondolná magát, és elkezdene visszafelé forogni. Az egész szerkezet összeomlana, sőt akkor is, ha csak egy ici-pici csavar is elveszítené a fejét. Kiesne a helyéről, és akkor reccls! - a gépezetnek annyi. Ezért mire van szükség a jó működéshez?

Tátottuk a szánkat, és gőzünk sem volt róla, mit kellene válaszolnunk.

- Kell valaki, aki szüntelenül szemléli a szerkezetet. Szemmel tartja valamennyi kis alkatrészét. És még mielőtt az engedetlen kerék elkezdene visszafelé forogni, tesz róla, hogy ne sikerüljön neki. Így van ez velünk, értelmes lényekkel is. Azt kell csinálnunk, amit előírtak nekünk.

- Ön szerint tehát az intelligens lényeknek nincs szabad akaratuk?

- Nincs - mondta Frank. - Azt hisszük, hogy választásaink, amelyek lehet, hogy hosszú töprengés után születnek meg, e töprengés eredményei, pedig már jó előre elhatározottak, hogy mi fog történni velünk, azaz melyik lehetőséget kell választanunk. Választásunk, ismétlem, nem szabad döntésünk eredménye.

- És ha én mos! rendelek egy kör sört, akkor az is a predesztináció eredménye lesz?

- Nem vitás.

- És ha nem rendelek?

- Az is, bár valamennyiünk számára az első lehetőség volna a kedvezőbb. Lehet, hogy a predesztináció azt is meghatározta, hogy velem fognak részvénytársaságot alapítani a szmöttyitartály megkeresésére.

- Ezt azért kétlem - rázta meg a fejét Bud.

- Hátha mégis. Szóval, uraim, hogy mit értek predesztináción, azzal kapcsolatban elmesélek önöknek egy történetet...

Kent felemelte két ujját, és a csapos felé intett.

- Kérünk egy kör predesztinációs sört!

A csapos - centuriai fickó - felénk fordította óriási elefántfülét.

- Mit, uram?

- Predesztinációs sört - ismételte a bunkó Kent.

- Az mit jelent? - kérdezte bambán a csapos.

- Azt, hogyha nem hozod gyorsan, a világegyetem leghatalmasabb ereje arra készítet engem, hogy rúgjalak fenéken.

A csapos morgott valamit, és komor képpel az asztalunkhoz hozta a sört. Látszott rajta, hogy képtelen az elmélyültebb, filozofikus gondolkodásra.

- Nos, uraim, azzal kell kezdenem, hogy gyerekkoromban egy kis faluban nőttem fel a Sepira bolygón.

- Szép hely - mondta Bud. - Jártam már ott.

- Szerény körülmények között élő, földműves család volt a miénk, szüleim szorgos munkával keresték a kenyerünket. Nem fertőzött meg bennünket az értelmiségi lét, ezért mindig volt mit ennünk és innunk. Szerényen éltünk és tisztességesen. Szüleim alapfokú iskolába járatlak, majd elvégeztem az úrhajóosztási tanfolyamot, és egy Csóka osztályú úrhajóra kerültem.

- Te jó ég! - fohászzkodott Kent. - Hiszen abba alig fér bele tíz ember!

- Arra éppen jó, hogy mezőgazdasági munkát végezzenek vele. Az én dolgom az eső permeteztetése volt. Unalmas meló, de hasznos, és jól megfizették. Akkoriban nagy szárazság uralkodott a bolygón, ezért szinte nem is volt magánéletem. Permetezés közben jgyorsan szaladt az idő, szüleim kezdtek megöregedni, amit én észre sem vettem. Egyszer aztán az anyám komoly beszélgetést kezdeményezett velem.

Felemelte korsóját, és nagyot ivott belőle. Szeme a levegőbe meredt, mintha csak maga előtt látná az anyját, amint rávillantja a szemüvegét.

- Nos, az anyám először is panaszkodni kezdett. Hogy néztek csak az apámra, mennyire megöregedett, és néztek csak rá, ő sem fiatal menyecske már! Alig bírják a munkát - az öregem a földeken küszködik, ő pedig a háztartásban. Jól jönne nekik két segítő kéz, de nem valami kiegészítő alkalmazottra gondol, hanem igazi családtagra. Olyanra, akivel megoszthatja a család kisebb-nagyobb titkait...

Amikor itt tartott, már tudtam, hogy miről van szó. Anyám meg akar nősíteni. Volt ugyanis a faluban egy csinos, fiatal lány, az egyik nagygazda lánya, aki - ezt biztos forrásból tudja - többször is kijelentette, hogy szívesen feleségül jönne hozzám. Nos, anyám megnézte a lányt, és azonnal megtetszett neki. Igazi, egészséges, sokat ígérő parasztlány; erős, izmos; akkora dudái vannak, hogy ha a legények csak messziről is megpillantják, egyből felgerjed bennük az indulat.

- Na, és feleségül vette? - türelmetlenkedett Kent.

Frank megvonta a vállát.

- Nem vettem feleségül.

- Miért nem?

- Mert nem tetszett nekem. Pedig szép volt meg minden. Kívánatos is, mégsem kellett.

- A francba! Valami magyarázata csak van rá?

- Nyilván a predesztináció nem őt jelölte ki számomra.

- És azután?

- Addig szekált az anyám, amíg el nem hagytam a falut. Elvégeztem néhány tanfolyamot, és komolyabb úrhajókat is vezethettem már. Aztán kereskedésbe fogtam, majd... megvilágosodtam.

- És ez... hol történt?

- Nem is merem kimondani, uraim.

Szégyenlősen lehajtotta a fejét, mint aki valóban nagyon restell valamit.

- Csak mondja bátran! - biztatta felizzó szemekkel Kent, a bunkó.

- Hát... egy tarosi nyilvánosházban.

- Egy... kuplerájban? - akadt el a szavam.

- Egy kemény éjszaka után... megvilágosodtam. Megjelent előttem - röviddel ébredésem után - egy furcsa lény, olyan gilisztaféle, azóta sem láttam olyat, és azt mondta nekem, méghozzá normális emberi nyelven, hogy fürtelem, amit csinálok, szörnyű erkölcsi fertőben dagonyázok, és ha nem akarok végérvényesen elzülleni, abba kell hagynom. Sőt, ha abbahagytam, az lenne a legjobb, ha térítőnek mennék. S én - uraim - bármilyen hihetetlennek is tűnik, megfogadtam a

tanácsát. Gyökeresen szakítottam addigi életmódommal, és téríteni kezdtem. Nem egy meghatározott vallás hitelveit, hanem a jó erkölcsöt hirdettem.

- Ezt már tudjuk - türelmetlenkedett Bud.

- Néhány évig térítettem, és közben... hm... nos, uraim, majdnem megnősültem.

- Nafene - morogta Bud. - Mégiscsak beleszeretett a nagydudájú lányba?

- Egy immaxi lányba habarodtam bele - mondta Frank. - Láttak már immaxi lányt?

Sokféle lányt láttam már, de az Immax bolygóról valót még nem. Bud sem látott. Kent viszont, aki soha be nem vallotta volna, hogy nem látott és nem tapasztalt olyat, amiről éppen szó esett, azonnal rávágta az igent.

- Akkor tudja, miről beszélek - mondta Frank barátunk.

- Hát... persze - morogta bizonytalanul Kent.

Biztos voltam benne, hogy Frank átlát a szitán. Ennek ellenére óvakodott tőle, hogy meghazudtolja Kentet. Ha az ő helyében lettem volna, magam is így teszek. Ha valakinek pénzre van szüksége, nem bölcs dolog magára haragítania reménybeli kölcsönadóját.

- Szóval – sóhajtott Frank – az immaxi lányoknak, mint köztudott, három karjuk van. És minden karjukon két-két kezük. Különben nagyon hasonlítanak hozzánk, emberi lényekhez. Csak a reflexeik vágnak haza bennünket.

- Ezt... hogy érti? - kérdezte kíváncsian Bud.

- Úgy, hogy pokolian gyorsak. Ha még nem látott immaxi nőt, el sem tudja képzelni. Olyan gyorsan mozog a karjuk és a kezük, hogy az emberi szem képtelen követni a mozgását. És a testük is hasonló sebességgel mozog. Igaz, kissé lassabban, mint a kezük, de ez is túl gyors a mi szemünknek.

- Azannyát! - tátotta a száját Bud, és alighanem én is eltátottam az enyémet, bár nem vettem észre.

- Szóval belehabarodtam abba a lányba, bár... végül is sosem voltam egészen tisztában vele, hogy melyikükbe habarodtam bele.

- Hogyhogy melyikükbe? - képedt el Kent.

- Úgy, hogy a lánynak - Gugunak hívták - volt két lánytestvére. Olyannyira hasonlítottak egymásra, mint a tojások. És nemcsak ők, hanem a többi immaxi lány is. Az immaxiak ugyanis nagyjából egyformák, ők persze képesek egyetlen pillanat alatt felismerni egymást, az emberi szemnek azonban hozzá kell szoknia. Az az igazság, hogy sosem voltam biztos benne, melyik van éppen velem. Gugu, vagy... a fene se tudja, kicsoda. Képtelen voltam tisztába jönni vele, hogy végül is egyetlen tojásba vagyok-e szerelmes vagy egy egész tojásraktárba. Mindenesetre fogtam Gugut, és hazavitettem a falunkba. Úgy gondoltam, bemutatom a szüleimnek, otthon leszek egy kicsit vele, megpróbálom közelebb hozni a családhoz, és a többi. Sejtettem persze, hogy nem lesz könnyű dolgom...

- Nem is lett, mi? - kérdezte Bud.

- Enyhén szólva. Mivel előre értesítettem apámat, anyámat az érkezésünkről, volt idejük hozzászokni a gondolathoz, hogy egy idegennel akarom összekötni a sorsomat. Csak akarom, mert akkor még nem házasodtunk össze. Mindenféle hatóságtól mindenféle iratokra vártunk, hogy megtörténhessék a mindkét faj igényeinek megfelelő szertartás. Nos, a fogadtatás elég szörnyű volt. Apám a bajuszát pödörgette, és egyre csak Gugu négy mellén legeltette a szemet - nem emlékszem, hogy a melleivel kapcsolatban felvilágosítottam-e már önöket, azaz fűztem-e magyarázatot hozzájuk -, mindenesetre az volt a lényeg, hogy anyám is, és apám is megpróbált alkalmazkodni a helyzethez, jó kepet vágni a választásomhoz. Ami ideig-óráig sikerült is...

- Képzelem - morogta Bud.

- Az első probléma ott mutatkozott, hogy szüleim a helyi erkölcsi felfogásnak megfelelően - mivel nem voltunk még összeházasodva - nem engedték, hogy egy szobában aludjak Guguval. Bár

egyikünknek sem tetszett a döntésük, mivel akkor már prédikátor voltam, meg kellett hajolnom az akaratuk előtt. A második probléma maga Gugu volt. Pontosabban szólva Gugu természete.

- Ez mit jelentsen? - dőltem előre kíváncsian.

- Az a helyzet - mondta Frank -, hogy anyám kedvenc foglalatosságai közé tartozott a kötés.

Gyapjúfonalból zoknikat és alsóruhákat kötött apámnak, sőt később már a fél falunak is. Igen szépen dolgozott, mindenki dicsérte a munkáját. Nos, anyám, hogy kimutassa, mennyire belenyugodott a választásomba - később persze kiderült, hogy egyáltalán nem nyugodott bele elhatározta, hogy megtanítsa Gugut kötni. És meg is tanította... sajnós.

- Miért sajnós? - tudakolta Kent.

- Mert Gugu megtanulta. Mielőtt folytatnám, tudniuk kell, hogy a kötés, bár idegnyugtatónak valóban megfelelő, és az eredménye sem kutya, lassú, szöszmötölős dolog. Anyám napokig bibelődött egy-egy kisebb darabbal; hol letette, hol felvette a kötet, méricskélte, nézegette, ahogy kell. Gugu azonban képtelen volt erre. Elkezdett kötni - eleinte ő is lassan látszott rajta, hogy igyekszik automatizálni a mozdulatait. Ám, ezután következik, azért történhetett meg, mert anyám, apám és jómagam néhány percre átugrottunk a szomszédhoz, megbeszélni vele valamit. Hangsúlyozom: csak néhány percre. Talán még öt perc sem múlhatott el azóta, hogy átmentünk, oda-futott hozzánk a másik szomszéd gyereke, hogy menjünk gyorsan, mert Gugu néni csinál valamit, ami... nem egészen megszokott dolog. Valami furcsát csinál. Rosszat sejtve futottunk haza, és nem akartunk hinni a szemünknek: házunk nagyszobájából kiindulva szőnyegszerűen széles, kötött út vezetett a falu vége felé. Apámnak azon nyomban görcs állt a lábába, anyám feje pedig idegesen rángatódzott, így kénytelen voltam jómagam Gugu után eredni. A csordakútnál értem utol. A kút kávján áthajolva a vizet nézte, és már nem kötött. Amikor odaértem hozzá, szemrehányóan felém mutatta a két kötőtűt.

- Elfogyott - panaszkolta. - Elfogyott a fonal. Holnapra hozz új fonalat! Sok-sok fonalat!

Így történt, hogy Gugu néhány nap alatt felhasználta a falu összes fonalat; kötött zoknit, gatyát, pulóvert - nagyipari mennyiségben. Aztán egyszer csak elfogyott a gyapjú. És már nem is kellett senkinek gyapjúcuccok. Akkor Gugu átállt az egyéb munkákra.

- Affenébe! - nyögte Kent.

- Mivel éppen aratási idő volt, Gugu öt perc alatt megtanult kaszálni. Egyetlen nap alatt learatta a falu valamennyi gabonátábláját, kicsépelte a kalászt, zsákokba rakta a termést, és felhordta a padlásokra. A szomszédos falvak népe még az aratás kezdeténél tartott, amikor a mi falunkban az emberek már a lábukat lógatták. Az őrléssel sem volt gond, mert Gugu ezt is elintézte. Olyan gyorsan dolgozott, hogy csak a körvonalait láttuk. Hordta a gabonás zsákokat a malomba, és liszttel telikkel tért vissza. A falu népe meg csak ámult-bámult, és nem találta a helyét.

És éppen itt kezdődtek a bajok. A semmittevéstől. Mivel nem volt mit csinálniuk - Gugu mindent elvégzett helyettük -, a férfinép naphosszat a kocsmában ücsörgött, itta a söröket, és nézte, ahogy Gugu dolgozik, bár sokat azért nem láttak belőle. Estére már mindenki olyan részeg volt, mint a csap. Ráadásul elkezdték az asszonyokat kajtatni, és nemcsak a legények, hanem a házasemberek is. Persze nem a saját asszonyaikat, hanem másokét. Az erkölcsök meglazultak, az egész falu Babilonná változott. Remélem, tudják mi az?

- Ja - bólintott a tudálékos Kent.

- Na, akkor az anyám fellázadt. Kerek-perec kijelentette, hogy ez így nem mehet tovább. Hittérítő létemre a pokol tüzére juttatom a falut. Megszakad ugyan a szíve, de azt kell, hogy mondja: húzzak el innen Guguval együtt, különben tragédia történik. Még egy-két nap, és ölni kezdik egymást az emberek. Már az a lány is kezdi elveszíteni a tartását, akit annak idején kinézett nekem, pedig annak aztán mindezidáig olyan szilárdak voltak az erkölcsi, mint a bazaltsziklák. Szedjük a sátorfánkat, és tűnjünk el innen! Természetesen arról sem feledkezett meg, hogy szemrehányást tegyen, amiért nem hallgattam a szavára. Ha a nagydudájú lányt vettem volna el,

nem ezt az izét hozom ide, akkor rendben mennének a dolgok. Megtéríthetném az egész falut, és boldogan élhetnénk valamennyien.

Így történt, hogy kénytelenek voltunk eltávozni a szülői háztól. Éjszaka mentünk el - jobban mondva inkább szöktünk, mint mentünk -, hogy ne bolygassuk tovább a kedélyeket. A házak ablakai sötétek voltak, csupán a kocsmából hallatszott vad dorbézolás hangja. Aki nem a kocsmában volt, odahaza hortyogott részegen.

Bevallom, még egy könnycseppet is ejtettem, amikor elhagytuk az utolsó házat. Anyám és apám alakja már rég a sötétségbe veszett. Csak egyetlen árnyalakat tudtam kivenni a bolyhos éjszakából: a nagy dudájú lányt, aki nem kellett nekem. Nem vagyok biztos benne, de mintha utánunk intett volna, majd a szeméhez emelte a kezét.

Attól kezdve valahogy elment a kedvem Gugutól.

Őszintén meg kell mondanom, hogy az övé is elment tőlem. Ez már abban a városkában történt, ahol az ő szülei laktak. Gugut kezdte idegesíteni, hogy az ő szemével nézve mi, szerencsétlen fajankó vagyok. Képtelen vagyok megkülönböztetni az ottaniakat egymástól; ha éppen intim kapcsolatra készülök vele, nem vagyok biztos benne, hogy valóban ő az - szóval, mintha beborult volna felettünk az ég.

Mégis én voltam az, aki a válást kezdeményezte. Persze nem hivatalos válásról beszélek, hiszen még össze sem voltunk házasodva. Egyszer megemlítettem neki, hogy nem vagyok biztos benne, egymáshoz valók vagyunk-e, s nem kis meglepetésemre Gugu heves bólogatásba fogott.

- Én biztos vagyok benne, hogy nem - mondta.

Meg is könnyebbültem, és el is keseredtem' egy kicsit. Gugu az életem részét jelentette, nehéz volt elhinnem, hogy ha elmegyek, talán nem is látom többé.

- Nézd, szívem! - mondta Gugu, hat tenyerébe szorítva a kezem. - Ami szép volt, szép volt; ami jó volt, jó volt. Nem vagyunk egymáshoz valók, ezt neked is be kell látnod. Nem nekem rendelt téged a sors.

- Miről beszélsz? - kérdeztem meghökkenve. - Mi az a sors?

- A predestináció - mondta. - Nem én vagyok neked megírva. És te se nekem.

- Valamilyen könyvre gondolsz?

- A sors könyvére - mondta. - Abban a könyvben, amelybe a te sorsodat is beleírták és az enyémet is, én csak egy lábjegyzet vagyok a te oldalaidon.

- Hát így történt - sóhajtotta Frank barátunk. - Gugu eltűnt az életemből. Most már belátom, hogy valóban nem ő volt megírva nekem.

- És? - tudakolta Kent.

- Ezután Ra jött.

- Ő kicsoda volt?

- A következő feleségjelöltem. A Dzuzek bolygó negyedik holdjáról.

- Ha azt meri mondani, hogy ő is kenterbe verte a szívárványt...

- Pedig így volt. Életemben nem láttam még olyan szép... lényt.

- Lényt?

- Ezt kell mondanom, mert csak részben hasonlított hozzánk. Ra viráglány volt. Félig növény, félig ember. Viráglány. Én így hívtam.

- Virág... lány? - tátotta a száját Kent. - Nem tudott mozogni?

- Dehogynem - tiltakozott Frank. - Csak kissé lassabban, mint mi. Az illata egyenesen csodálatos volt. És a szirmai, te csodálatos Nagy Fehér Gubu!

- Szirmai is voltak?

- A fején.

- Na és a... keze?

- Változó. Ha elhullajtott egyet, nőtt helyette másik, persze nem mindig ugyanannyi, mint amennyit elhullajtott. Éppen úgy, mint a virág a leveleit.

- A... lába?
- Kissé... gyökérszerű volt, alig-alig érintette velük a talajt. Inkább csak lebegett a föld felett, s a kezével irányította a mozgását.
- Na és... egyebe?
- Hát... az egészen emberi volt... majdnem.
- Még szerencse - sóhajtott a bunkó Kent.
- Erről azért bővebben is szeretnék hallani!
- Eleget hallottunk már így is róla - próbáltam megakadályozni, hogy ízléstelen kérdéseket tegyen fel Franknek. Nem vagyok kifejezetten prűd, de nem kedvelem az ilyesmit.
- Egyáltalán... hogy bukkant rá?
- Azon a bolygón térítettem. Kissé bonyolult módon jutottam oda, de ez nem is érdekes. Az a lényeg, hogy megismerkedtem vele, és... egyszerűen beléhabarodtam. Az illata, a szépsége, a kedvessége rabul ejtett. Természetesen őt is hazavittem a falumba.
- Gondoltam - morogta Bud.
- Úgy éreztem, hogy kötelességem. Anyámnak és apámnak meg kell ismernie a jövődöbelimet. S bár az utazás nem volt egyszerű, mégiscsak hazajutottunk valahogy.
- Mi volt a baj az úttal?
- Az volt a helyzet - magyarázta Frank -, hogy Ra a virágokhoz hasonlóan rendkívül érzékeny volt. Vigyáznom kellett, hogy meg ne süsse túlságosan a Nap, de azért még kapjon eleget a sugaraiból. Szerencsére a mi Napunk és az ő Napjuk hasonlóan egymáshoz, így különösebb baj nem történt. De nemcsak a Napra kellett vigyáznom, hanem a szélre is. Ra rendkívül érzékeny volt a huzatra, sokat kellett innia, továbbá naponta többször is be kellett fűjnom melagittal.
- Az... mi? - kérdeztem.
- Rovarirtó. Elsősorban levéltetvek ellen használják. Mert az az igazság, hogy Ra egyszerűen vonzotta a rovarokat. Ha egy-egy megtámadta, csak sikoltozott szegénykém, megpróbált megszabadulni tőle, csak hogy nem volt elég erő levélkezeckéiben. Ezért aztán három óránként befűjtam a testét.
- Te Nagy Fehér Gubu! - fohászkozott Kent. - Nem volt túl macerás a dolog?
- A szerelem mindent legyőz - mondta Frank.
- És mi volt otthon?
Frank szomorúan legyintett.
- Hát... ez sem volt egyszerű. Anyám ismét csak az orrát húzogatta, és apámnak sem tetszett valami nagyon a választásom. Rának ugyanis nem voltak nagy mellei... sőt majdnem hogy semmilyenek sem voltak. És más egyebe is inkább csak jelképesen. De a szelídsége és az illata képes volt az örületbe kergetni. Anyám csak egyben bízott: hogy legalább a házimunkákat el tudja végezni. A falu férfijai pedig abban, hogy végre ismét visszaszokhatnak a kocsmaasztalhoz, amelytől röviddel Guguval történt távozásunk után kénytelenek voltak elválni. Ra azonban rettenetes csalódást okozott mindenkinek.
- Éspedig? - kérdezte Kent.
- Nem végzett semmiféle munkát. Ra nem arra való volt, hogy bármit is csináljon.
- Hát akkor mi a fenére? - csúszott ki a számon.
- Arra, hogy legyen. Hogy csodálják és szeressék. Az ő életének értelme maga a létezés volt.
- Nem tanult meg kötni?
- Egyáltalán nem. Levélkezeivel nehezen is ment volna neki. A legkisebb erőfeszítésre is hervadni kezdett, és lehullott, hogy másik nőjön ki helyette.
- Nem érzett közben fájdalmat? - aggódott Bud.
- Egyáltalán nem. Bár néha azért megviselte egy kicsit.
- Nem is mosogatott?
- Nem.

- No és az aratás?
- Elhervadt volna a tűző napon.
- Azt akarja mondani, hogy semmire sem volt jó?
- Csak arra, hogy szeressék. Anyám néhány nap múlva kezdett kiborulni. Nem elég, hogy a

maga munkáját el kell végeznie - panaszkodott fűnek-fának -, még erre a levélkezű néberre is felügyelnie kell. Hol azért sikoltozik, mert szomjas, hol meg azért, mert rászállt egy légy. Egyszóval Ra kezdte az örületbe kergetni. A falu férfijai meg egyfolytában engem izélgettek, hogy mikor lát már Ra munkához, elvégre le kellene aratnia a termést, csépelnie kellene, malomba vinni a gabonát, és a kocsmáros is dörzsölte a markát, némely lányok és asszonyok nemkülönben. De jó lenne már egy kis erkölcsi züllés!

Éjszaka szöktünk el a faluból. Holdfényben fürdött a világ, jól be kellett bugyolál nom Rát, hogy meg ne fázzon, ne hullhasson rá hideg éjszakai harmat, és az éji bogarak se zsongjanak körülötte. Ám még így sem tudtam elkerülni, hogy meg ne csipdessék. Lehet, hogy ez adta meg a végső lökést szegénykémnek.

- Végső lökést? - húzta fel a szemöldökét Kent. - Mihez?
- Ahhoz, hogy őszintén bevallja: már nem bízik bennem.
- Ezt mondta?
- Ezt. És tudja, mire jöttem rá én is?
- Hogy maga sem szereti őt - mondtam.

Frank elismerően villantotta rám a szemét.

- Fején találta a szeget. Volt időm nekem is elgondolkodni rajta, hogy vajon mi tart még mindig mellette, illetve, hogy mi tartott idáig. Aztán rájöttem. A sajnálat. Csak és kifejezetten a sajnálat, és talán... egy kicsit a csodálat is. Mert nem túlzók, ha azt mondom, hogy földöntúli módon gyönyörű volt, amilyenek a virágok csak lehetnek. Tulajdonképpen ő is az volt. Az a gyanúm, hogy több virág-gén lapult benne, mint emberi.

- Na és hogy volt tovább? – türelmetlenkedett Kent, aki nem túlságosan szerette az elvont dumát.

- Mint említettem, bevallotta, hogy már nem érzi magát biztonságban mellettem, azaz nem is szeret. Mert nála a kettő szorosán összetartozik. Akit szeret, amellet biztonságban kell, hogy érezze magát. Úgy belemelegedett a magyarázatba, hogy egyszerre csak - ez már reggeli világosságnál történt - elkezdte ledobálni magáról a ruháit. Nem tudtam mire vélni a dolgot - még az is átfutott az agyamon, hogy nem valami búcsú-szerelmeskedésre vágyakozik-e...

- Na és? - csillant fel Kent szeme.

- Csak azt akarta, hogy nézzek végig rajta. Nézzem meg a rovarcsípéseit. Összesen ötvenet számlált meg magán. Valamennyi csípés olyan éjszakai rovarok szívókájának a nyoma volt, amilyenek embert soha nem támadnak meg. Őt azonban igen. Megkérdezte tőlem, hogy meg tudtam-e akadályozni, hogy megcsípjék? Mi a fenét felelhettem volna erre? Csak azt, hogy nem. Akkor meg hogy érezhetné magát biztonságban mellettem? Hogy szerethetne engem?

Igaz, ami igaz: nekem is elegendő volt már belőle. Kezdem magamban igazat adni a szüleimnek, amiért nem kedvelték. Kétségkívül gyönyörű volt, a leggyönyörűbb a világon, egyúttal kényes, nyűgös, kibírhatatlan és semmire sem való. Így hát békében elváltunk. Mindketten rájöttünk, hogy abban a bizonyos könyvben, a predesztináció könyvében nem egymás mellé írták a nevünket. Nem ő a végzetem, és én sem vagyok az öve.

- Nem tudná megadni a címét? - kérdezte mintegy mellékesen a bunkó Kent. - Ha egyszer arrafelé járnék... csak úgy messziről megcsodálnám.

- Sajnos nem tudom, hol élhet most - vontam meg a vállát Frank barátunk. - Azóta csak egyszer hallottam róla. Állítólag egy távoli bolygón - a nevét már elfelejtettem, vagy talán meg sem jegyeztem - apáca lett. Valamelyik helyi istenség papnője. Naphosszat a templomban sétálgat egy szúnyogháló alatt, és fogadja az emberek hódolatát. Talán erre született, ki tudja?

- Na és maga? - kérdezte Bud. - Megtalálta a magának rendeltet?

- Mielőtt erre válaszolnék, hadd folytassam ott, ahol abbahagytam! Miután elvált az utam Ráétól, hosszú ideig nem találtam a helyem. Jöttem-mentem galaxisról galaxisra, önkéntelenül is hozzá hasonlót kerestem, de természetesen nem találtam. Végül szüneteltettem egy kicsit a mászkálást, valamint a prédikátori tevékenységemet is, és visszatértem születésem helyére. Anyámnak is és apámnak is fülig szaladt a szája, amikor látták, hogy egyedül jövök. Azért valami gyanakvás csak volt a tekintetükben: nem voltak ezer százalékgig biztosak benne, hogy nem lapul-e egy újabb feleségjelölt a zsebemben. Merthogy számos galaxisban laknak törpék, legalábbis a mi méreteinkhez képest azok.

- Na, erről én is tudnék mesélni! – vágott közbe Kent. - Egyszer nekem is volt dolgom egy ilyen icipici nővel.

Mutatta, hogy mekkora volt a nő. Alig a térdéig ért. Már-már attól tartottam, hogy valami izléstelen történetbe kezd, de Kent befogta a száját, amiből azt a következtetést vontam le, hogy nem végződhetett valami jól a kalandja.

- Csak akkor nyugodtak meg, amikor kiforgattam előttük a zsebeimet, és meg is esküdtem a Nagy Fehér Gubura, hogy nem hoztam magammal senkit - egyelőre nem találtam magamnak feleségnek valót.

Anyám szeme felcsillant; felkapta a fejkendőjét, és kisomfordált a házból. Apám lehajtotta a fejét, és csendben sunnyogott. Én persze tisztában voltam vele, hogy mi történik; anyám elfutott a nagydudájú csajhoz, akit különben Dolinák hívtak, és közölte vele az örömhírt, hogy visszatértem, és ezúttal egyedül.

Anyám nagy kerítő volt, be kell ismernem. Úgy rendezte a dolgot, mint egy első osztályú színházi rendező. Apropos: tudják, mi az?

- Persze – bólintottam. A többiek is bólintottak. Elvégre voltunk már színházban a Tax bolygón, s ez örökké emlékezetes marad számunkra. Elsősorban azért, mert Kent előadás előtt úgy berúgott a taxi bortól, hogy folyamatosan belepofázott az előadásba, és ki kellett vezetni; nekem és Budnak viszont némi afférunk támadt néhány értetlen szí-nésszel, akik nem akarták felfogni, hogy a színésznők iránti érdeklődésünk kizárólag annak szól, hogy meg akartuk ismerni egy eddig még sosem látott világ furcsa szokásait. Hogy a színésznők pucérra vetkőzve ültek az ülünkben? Ez csupán érdeklődésünk őszinteségét és nem melleleg az intenzitását bizonyítja.

- Nos, anyám addig-addig szervezte a dolgokat, amíg össze nem hozott a nagydudájú... akarom mondani Dolival. Be kell vallanom, uraim, hogy bármilyen sok szót is ejtettem idáig róla, közelebbről egyáltalán nem ismertem. Még azt is, hogy mekkora ütközői vannak, csupán ismerőseim elbeszéléséből hallottam. Hát most közletről is meggyőződhettem róla. Anyám elhívta hozzánk egy kis csevejre, majd magunkra hagyott bennünket. Bár azt azért sejtettük, hogy apámmal együtt a másik szobában kagylózik. Nos, nem is csináltunk mi semmi illetlen dolgot: csupán beszélgettünk. Azt persze elég közletről. Így aztán mégiscsak volt alkalmam megtapasztalni, hogy amit eddig hallottam róla, az mind igaz. És itt elsősorban nem a testi adottságaira gondolok - bár azok sem voltak elhanyagolhatók, éppen ellenkezőleg! -, hanem úgy általában. Egy-két napi beszélgetés után úgy éreztem, arra vagyok predesztinálva, hogy feleségül vegyem. Doli pirulva vallotta be, hogy fordítva is így áll a dolog. Én pedig az ő végzete vagyok.

Odáig fajult a dolog, hogy aznap, ahogy erre rájöttem, már el is vettem volna feleségül, szerencsére azonban a mi falunkban és a környékén él egy furcsa szokás, amely megakadályozott benne. Nevezetesen, hogy évezredek hagyomány szerint házasodni csak télen lehet, mi pedig éppen nyáron szerelmesedtünk egymásba. A törvény szerint addig csak vágyakozva nézegethettük... volna egymást.

- Volna? - nyalta meg a száját Kent.

- Volna. Ám a nép olyan, hogy csinál magának egy törvényt, amit be kell tartania, azonban ha ez valamilyen oknál fogva kellemetlenné válik, a kiskaput is megalkotja az elkerülésére.

- Mint például? - tudakolta Bud.

- Nos, hát az a pár, amelyiknek nyáron támad kedve házasodni, s nem teheti, lévén, hogy a szokásjog csak télen engedi a lakodalmat, ezek a párok a télíg terjedő időszakban már úgy élhetnek, mint férj és feleség, habár hivatalosan még nem kötötték egymáshoz a sorsukat.

- Melyik is a maga szülőbolygója? - kíváncsiskodott Kent.

- Így aztán mi is összeköltöttünk. A falusiak az áldásukat adták rá; egyáltalán nem tartották erkölcsstelségnak, tekintettel arra, hogy már az elődeik is így tettek. Nagyon ritkán fordult csak elő, hogy egy ilyen előházasság nem vált igazi házassággá. Ha mégis, akkor a csábítónak - ez többnyire férfi volt - nem lehetett többé maradása a faluban. Persze akkor eszembe sem jutott, hogy ne váltsuk valóra az ígéretünket, amit a falu bírójának tettünk.

- Nos, és milyen volt a Dolival kötött házassága? - tudakolta Bud.

- Csodálatos - lelkesedett Frank. - Mondhatnám, kész csoda. Doli minden tekintetben az volt, akire vártam. Azt hiszem, nem kell részleteznem a nappalainkat és éjszakáinkat...

- Legalább ez utóbbiakat részletezze! - kérte Kent.

Frank azonban csak legyintett egyet.

- Boldogságunk tökéletes volt. És a szüleimé is. Saját győzelmükként értékelték a sikert, és mindketten hálásak voltunk ezért. Immár komolyan azon törtem a fejem, hogy ott maradok a faluban, én is mezőgazdasági munkát végzek majd, mint a többiek, és csak pihenőnapokon prédikálok. Doli is boldog volt; naphosszat dudorászott, készült a lakodalomra, én pedig megpróbáltam rájönni, hogy mi lenne az a munka, amit a leghatékonyabban végezhetnék a közösség javára. Aztán egyszer csak fekete felhő szállt a Nap elé. Ezt persze csak jelképesen mondom.

- Miért, mi történt? - kérdeztem én is, immár alig leplezve kíváncsiságomat.

- Az történt, hogy Doli kezdett megváltozni. Pedig addig tökéletes volt. Nem volt sem túl gyors, sem túl lassú. Szeretett dolgozni, szerette az életet, és éppen a megfelelő ütemben. Ahogy a falubeliek mind. Egyszer aztán történt valami... - tétovázott.

- Mi a franc történt, mondja már! - förmedt rá Bud.

- Nos, inkább elmondom az első este történetét, amikor elkezdődtek a dolgok. Ágyba bújtunk, és történt, ami történt, éppen elaludni készültem, amikor Doli megbökte az oldalamat. Azt hittem... ismételten kíváncsággal fordul hozzám... ami néha elő szokott fordulni vele. De nem ez történt. Doli csupán kérdezgetni kezdett... Tudják, miről?

- Mondja már! - idegeskedett Kent.

- Gugu érdekelte.

- Az ki? - kérdezte Bud, meglepedve róla, hogy ez volt a neve Frank villámgyors feleségjelöltjének.

- Hogyhogy érdekelte? - kérdeztem én. - Mit akart megtudni róla?

- Hát... hogy milyen volt.

- Milyen értelemben?

- Mindenféle értelemben.

A mindenfélét erősen megnyomta.

- Azt akarta tudni, hogy szerettem-e - folytatta. - Hogy mit szerettem egyáltalán rajta? Egyszóval mindent... vagyis majdnem mindent. Bizonyos dolgok ugyanis csak két nappal később kerültek terítékre. Ez az esténk kissé viharosabbra sikerült a többinél - ha értik, mire gondolok s talán ettől bátorodott fel annyira, hogy megkérdezze... nos, a fene vigye el az egészet...!

- Csak nyugalom, nyugalom! - intette Kent. - Szedje össze magát, és ne hagyjon ki semmit!

- Szóval... azt akarta tudni, hogy az milyen volt, amikor Guguval... szóval értik, mi?

- Természetesen - vágtam körbe. - De ennyi éppen elég is nekünk a magyarázatából.

- És maga mit mondott? - erőszakoskodott a bunkó Kent, figyelembe sem véve érzékenységet.

- Hát... azt mondtam, hogy ő a nyerő. És ez tulajdonképpen majdnem igaz is volt.

- Majdnem?!

- Arra gondolok, hogy az eltelt idő valahogy ködöt vont közém és az emlékeim közé. Már nem is emlékeztem olyan jól Gugura.

- Így a felesége végre megnyugodott, mi?

- Én is azt hittem - sóhajtotta Frank. - De nem ez történt. Másnap újra kezdte. Hogy valljam be: vele, mármint Guguval sokkal jobb volt minden, jobban szerettem, mint őt, és csak azért akarom elvenni, mert a szüleim rádumáltak. Pedig akkor már őszintén szerettem. Ennek ellenére alaposan kiborultam. Úgy elkezdtem ordítani, hogy a másik szobában alvó őseim majd kiestek az ágyukból rémületükben. Erre szegény Doli is úgy megrémült, hogy rettenetének súlya alatt megesküdött rá; többé nem ejti ki a száján Gugu nevét, és nem próbálja összehasonlítani magát vele.

- Na, és megtartotta az ígéretét? - kérdezte Bud.

- Igen - bólintott Frank.

- Akkor tehát helyreállt a béke?

- Nem állt helyre - rázta meg a fejét Frank. - Sajnos, nem.

- Magszegte az ígéretét?

- Nem szegte meg.

- Hát akkor?

- Elkezdett Ra után kérdezősködni. És már nemcsak féltékenykedett, hanem olyanokat is mondott, hogy... csak nehezen tudtam lenyelni. Szememre hányta például, hogy disznó vagyok. Perverz disznó. Szó szerint. Mert az még csak megbocsátható valahogy, hogy egy férfiember nagy magányában vagy hirtelen belécsapó gerjedelmében egy háromkarú, hatkezü nővel kezd ki, de hogy egy virággal bújjon ágyba, az már minden képzeletet felülmúl.

- És maga... mit tett erre?

- Természetesen megpróbáltam megmagyarázni, hogy mivel ő még ki se mozdult a falujából idáig, Gugun kívül nem látott más fajú élőlényeket, ezért mindent magához mér, és csak az ember formájú életformákat tartja normálisnak, pedig sokféle értelmes faj él még a világon... Szóval védekezni kezdtem. Erre tovább folytatta, és olyanokat mondott, hogy elszőnyedtem tőle. A képeembe vágta, hogy csak nyugodtan meséljem el neki, milyen volt egy virággal hálni, hátha tanul belőle valamit. Érzi, hogy olyankor, amikor intim kapcsolatban állunk, nem tudok egészen rá koncentrálni. Biztos valami más jár az eszemben. Vagy valaki más. Talán az hiányzik, hogy hat tenyér simogasson egyszerre, vagy hogy virágszirmot rágcsálhassak közben... Ha ez a kívánságom, hoz ő nekem virágot eleget, és ha mégiscsak rá támadna kedvem, rághatom közben a virágaimat. És csak mondta, mondta a magáét. Esküszöm, uraim, egészen kivetkőzött magából. Hol volt már az a Doli, akit megszerettem? És akkor tudják, mire döbbsentem rá?

Tudtuk, de nem mondtuk ki.

- Hogy ő sem az igazi. Nem engem jelölt ki neki a predesztináció, és nekem sem őt. Így történt, hogy egy éjszakán lopva elhagytam a falut. Tisztában voltam vele, hogy anyám és apám nem alszanak, és Doli sem alszik. Tudták, mire készülök, de nem mozdultak. Szüleim talán arra vártak, hogy Doli meggondolja magát, és majd utánam fut. Ha megtette volna, talán vissza tudott volna csalni a családi ágyba, de esze ágában sem volt. Később hallottam, hogy hozzáment egy ottani legényhez, és boldogan él vele. Az ő emlékeivel nyilván nem kell megküzdenie, elvégre milyen emlékei lehetnek egy kondásnak?

- Azóta sem akart feleségül venni senkit?

- Senkit - rázta meg a fejét. - Talán az van megírva a sors könyvében, hogy nekem nem is szabad megnősülnöm.

- De azt csak tudja, hogy milyen feleséget szeretne?

- Hát persze - mondta. - Legyen okos és ügyes, az sem baj, ha három karja van, legyen szép és szelíd, mint egy nyíló virág, gyengéd és gyengédséget igénylő, ugyanakkor mértékletes, és ne legyen kíváncsi arra, hogy mielőtt megismert volna, mivel töltöttem az időmet.

Kent, a bunkó, nagyot röhögött.

- Gondolja, hogy valaha is megtalálja álmai asszonyát?

- Hátha - reménykedett Frank.

- Aligha - ellenkezett Bud. - Olyan lény tíz galaxisban nincs, amelyet maga keres.

- Hátha - ismételte meg Frank. Olyan áhítat csillogott a szemében, hogy irigyelni kezdtük érte.

- Nos, uraim - folytatta ekkor Frank barátunk. - Az a helyzet, hogy ott lebeg a szmötyitartály a világűrben, és pénzhiány miatt képtelen vagyok hozzájutni. Ezért tisztességes üzletet ajánlanék önöknek.

- Éspedig? - tudakolta Kent.

- Pontosán tudom, hogy hol van a tartály. Ha részvénytársaságot alapítanánk, amelybe önök adnák a pénzt, én a szellemi apportot, ami a megfelelő koordinátákat jelenti, száz százalék, hogy sikerrel járnánk.

- Meggondolandó - mondta Bud, és úgy tett, mintha rohadtul törné a fejét. - Nekem tetszik az ötlet.

- Nekem is - bólintott rá Kent.

- Úgyszintén - mondtam én.

Az az igazság, hogy kiválóan szórakoztunk. Tisztában voltunk ugyanis vele, hogy Frank barátunk szélhámos, aki be akar ugratni bennünket. Ki akar csalni tőlünk egy zsák pénzt. Hogy mit kapunk érte cserébe? Erre akár egyetlen rövid szóval is válaszolhatnék, ha nem vigyáznék a stílusomra. Ám én ösztönösen ódzkodom ezektől a bizonyos rövid szavaktól.

Frank várakozva nézett ránk. Jómagam legszívesebben elnevettem volna magam, és megmondtam volna neki, hogy ne nézzen hülyének bennünket, de nem akartam elrontani Bud és Kent szórakozását. És ha nagyon őszintén magamba nézek, akkor be kell vallanom, hogy icipicit azért én is élveztem a helyzetet. A hosszú utazások unalmas napjai olyanná teszik az ember agyát, mint a szivacs; élmény-utánpótlás híján csonttá szárad, s amikor lehetőség nyílik rá, úgy szívja magába a szórakozást, mint az igazi, száraz szivacs az esővizet. Szóval, nem volt ellenemre nekem sem, hogy egy kicsit eljátszadjunk a fickóval.

Kent volt végül is az, aki megadta a zenekarunk alaphangját.

- Jól van - bólintott. - Részünkről okés a dolog. Igaz, fiúk?

Bud is bólintott, és jómagam is bólintottam.

- Már csak az a kérdés, hogy mit kell tennünk?

Frank bördzsekije zsebébe nyúlt, és kihúzott belőle egy összehajtogatott papírlapot.

- Itt van a szerződés minta - mondta kitergetve az asztalra a papírt. - Szerencsére mindig van nálam egy példány. Bármikor szükség lehet rá. Olvassák el az urak!

Egymás válla felett átpislogva elolvastuk. Nem volt benne semmi megrendítő. Egy részvénytársaság alapító okirata volt, amely nagy részben azt tartalmazta, amiben előszóban már megállapodtunk, ő adja a szellemi apportot - a szmötyitartály koordinátáit -, mi pedig az anyagi fedezetet biztosítjuk az expedícióhoz. Aztán ilyen és ilyen arányban osztozunk a nyereségen.

Szép sorban aláírtuk a nevünket a szerződés, és egyúttal alapító okirat alá. Tanúnak ott volt az elefántfülű csapos, aki - bár aligha értette, miről van szó - némi borraivaló fejében, szó nélkül aláírta az egyezségünket.

- Akkor ez rendben is lenne - mosolygott elégedetten Frank. - Nem messze innen van egy közjegyzői iroda, akár azonnal is hivatalossá tehetjük a megállapodásunkat. A pénzt viszont előre kérem. Be kell szerezni ezt-azt, lefizetni néhány túl kíváncsi hajóskapitányt...

Kent rám nézett, én pedig Budra. Bud bólintott, hosszú kaftánja zsebébe nyúlt, és kihúzott belőle néhány műanyag plakettet. Certifikátok voltak, amelyeket mindenki elfogad a galaxisban. Tűnődve rájuk nézett, aztán letette őket az asztalra.

- Hát akkor, uraim, ezzel meg is tettük az első lépéseket jelentős anyagi gyarapodásunk felé - Frank összedörzsölte a tenyeret. - Ha megengedik, uraim... - A certifikátok fele nyúlt, hogy elvegye őket. - Azonnal átadom a koordinátákat - mondta, egyik kezével maga felé söpörte a certifikátokat, a másikkal pedig egy újabb papírlapot tett elének az asztalra. - Itt vannak, uraim. Akár azonnal is...

Nem tudom, mit akart mondani; talán azt, hogy akár be is vágódhatunk a járgányunkba, és a közjegyző után el is indulhatunk a szmöttytartály keresésére, de sajnos nem tudta befejezni a mondatát. Annyit láttam csupán, hogy átsuhan valami a termen, és Frank mellkasának vágódik. Frank még kiáltani sem tudott, csupán nyögött egyet, majd a levegőbe emelkedett, átrepülte az asztalunkat az ajtótól elválasztó távolságot, és valakinek a karjai közé hullott.

Őszintén megmondom, ritkán láttam életemben olyan ronda nőszemélyt, mint amilyen az ajtóban állt. Ha azt mondom, hogy igazi boszorkány volt, nem mondtam vele semmit. Lapos, lötyyedt arcú néember horgas orral, keskeny, ravasz szemekkel, s hogy legyen valami izgatató is rajta, két elülső foga úgy állt előre, mint a nyúlé. De csak egyetlen pillanatig. Aztán egyszerre csak hullámszerűen kezdett a levegőben, majd amikor tágabbra nyitottam a szemem, már nem ő állt a küszöbön, hanem egy gyönyörűségesen szép asszony. Éppen olyan, amilyennek Frank lefestette. Hatalmas, zöldesszürke szemei voltak, s amint beléjük néztem, magamat láttam bennük. És nem is akárhogyan. Egy ágyféle szélén ültünk, ő a szárnyacskáival a meztelen mellkasomat simogatta.

Éreztem, hogy Kent megszorítja a kezem.

- Ez egy... platti tündér - suttogta.

- Ez az a platti tündér! - tette hozzá Bud.

- Vigyázzatok... azt hiszem, alakváltó...!

Pillanatokon belül az is kiderült, hogy miképpen szelte át Frank a fél ivót, és hogyan landolt a szépség karjai között. A hölgy ugyanis csábosán mosolygott, majd kacéran illegetni kezdte magát előttünk. Ekkor vettük csak észre a háta közepén fityegő, tapadókorongban végződő, teleszkópos polipkart és a mellette két oldalon elhelyezkedő szárnyaka t. Frank a küszöbön kuporgott, és réveteg tekintettel nézett fel ránk.

- Liula vagyok - fuvolázta felénk negédes hangon a hölgy. - Frank már bizonyára beszélt rólam. Megengedik, hogy ideüljek az asztalukhoz? Te csak maradj ott, Frank! Nos, nem tudom, hogy Frank mit mesélt önöknek rólam, talán elmondta, hogy jegyesek vagyunk...

Frank elvörösödött, láttam rajta, hogy tiltakozni akar, de egyszerűen nem jött ki hang a torkán. Egyre vörösebb lett, s már attól tartottam, hogy megfullad. Mielőtt megtörténhetett volna a tragédia, Liula mosolyogva felé fordította immár bájos kis fejét.

- Valami problémád van, szívem?

Frank megrázta a fejét, mire tüstént enyhülni látszott a sötétlila pír az arcán.

- Frank az én egyetlen igazi, nagy szerelmem - fuvolázta Liula, miközben az asztalunkhoz telepedett Frank árván hagyott helyére. - Rendelnek nekem egy sört, uraim?

Amíg az elefántfülű a söröket hozta, le sem vettük róla a szemünket. Egyetlen pillanat alatt elfelejtettük, hogy milyennek láttuk az ajtóban: most így, közelről valódi tündérlány volt. Meg kellett zabálni, ahogy ennivaló kis szárnyacskáit mozgatta. Ha arra gondoltam, hogy mit művelhet velük bizonyos helyzetekben, kiütközött a veríték a homlokomon.

És az alakja, te jóságos Fehér Gubu! Selyem nadrágkosztümje kiemelte csodálatos formáit. Keblei úgy hullámszórtak, mint a... itt aztán meg is állok, mert aligha találnék hozzájuk méltó hasonlatot. A tökéletes szépséget nem lehet semmihez sem hasonlítani.

És ami ezután következett... még elmondani is nehéz. Először is, úgy itta a söröket, mint egy bandaui szülészörpön edződött teherhajó-kapitány. Meg sem mozdult a torka, ahogy leöntötte

az italt. Még meg is tanított bennünket rá, hogyan kell úgy inni, hogy közben ne mozogjon az ádámcsutkánk.

Ivás közben ő is kimelegedhetett, mert hányavetin szétvetette kezét-lábát. Fél fenékkal Kent ölében ült, egyik szárnyával Bud oldalát simogatta, rám pedig egyszerűen csak meresztette a szemét. Amit láttam benne, az volt a jövő ígérete. Közben még arra is maradt ideje, hogy beszélgesse velünk.

- Frank a végzetem - nyöszörögte, és kicsit illegette-billegette a fenekét Kent ölében.

- A predestináció - suttogta, miközben végigsimított a szárnyával Bud arcán. - Csakis a predestináció!

- Az... mit jelent? - kérdeztem, és csak nehezen tudtam elszakadni attól a képtől, amit a szemében láttam.

- Azt, hogy... előre meg van írva... hogy ő lesz a férjem.

- De hiszen magácskának már... van férje - morogta Bud.

Liula legyintett egyet.

- A kapitány? Ó, ő csak amolyan balkézről való. És különben is, azon a bolygón, ahol megkérte a kezem, megszokott dolog a többnejűség. Sőt a válás is nagyon könnyű. Frank meg van írva nekem. Ez a predestináció. Bármit is tennék ellene... hasztalan lenne. Ez az édes-édes Frank, ez az én végzetem.

Ezt mondta, miközben egyre csak mocorgott Kent ölében, szárnyacskájával Budot simogatta, én pedig vad képeket láttam a szemében.

Ittuk a söröket, és kezdett szakadozottá válni a világ. Mint némely bolygón, ahol a nehézkedési erő a kitörő vulkánok mágneses hullámaival keveredve úgy hat az odaérkezőre, mintha a valóság hullámzana előtte, pedig csak az érzékszervei dobták be a törülközőt.

Sűrű köd mögül, vattafalon át hallottam a kérdéseit. Néha még a saját válaszaimat is hallottam, pedig nem is én mondtam ki őket.

- Szóval, mit mesélt nektek Frank, szívecskéim? - búgta ingerlően. - Nem íratott véletlenül alá valami papírt veletek?

- De... aláíratott - nyögte Bud.

- Igazán? És mit?

- Részvénytársaságot... - hallottam Kent reszkető hangját - alapítottunk.

- Nafene? És mire?

- A szmötyi... tartályra. - Ezt már én nyögdécseltem. Anélkül, hogy akartam volna.

- Frank ismeri a koordinátáit?

- Isme... ri.

- Jól van... Kent, drágám... hadd üljek még beljebb az öledbe! Szóval, hol van az a kicseszett tartály, szívem?

- Miért nem Frankot kérdezted?

- Mert blokkolja az agyát a rohadék!

Ezen kissé elcsodálkoztam Ha annyira egymásnak szánta őket a predestináció, és annyira Frank a végzete, akkor hogy beszélhet így róla? De aztán valami kifújta a gyanút a fejből.

- Te is... tudod, szívem?

- Csak egy papíron...

- Hol az a papír?

Zörgött valami, mintha valaki papírokat morzsolgatna a fülem mellett, de nem láttam semmit. Éppen a döglesztő képeket néztem a szemében.

- Itt van... nézd meg...!

- Te személtáda! - hallottam ismét a hangját. - Azt hitted, nem kaparintom meg a tartályunkat? Hiába blokkolod az agyad, már hozzá is jutottam a koordinátákhoz...

- Jaj... már nem blokkolom! Valaki... kitörölte... valaki, már én sem tudom...

- Nem is fontos, hogy tudd. A soha viszont nem látásra, Frank! Úgy látszik, arra vagy predestinálva, hogy kicsesszek veled!

Zümm! Zümm!

Elfeketedett előttem minden.

Másnap reggel ismét ott ültünk a kocsmában a megszokott asztalunknál. Amíg le nem gurítottuk az első sörünket, meglehetősen nyomott volt a hangulat. És csak úgy áradt belőlünk a nosztalgia.

- Pedig szép volt - mondta mély sóhajtások közepette Bud. - És a szárnyai, te jószág Gubu! Még most is érzem a simogatását.

- Én is a fenekét - csatlakozott hozzá Kent. Nem szóltam semmit, de az az igazság, hogy jómagam sem tudtam még megszabadulni azoktól a képektől, amelyeket a szeme mutatott nekem. Rohadtul sajnáltam, hogy soha nem lesz belőlük valóság.

- Vajon hová tűnhetett Frank? - kérdezte a második kör után Bud.

- Ki tudja? - vontam meg a vállam. - Talán a nő magával vitte. Elvégre ő a végzete, vagy nem?

Ezen aztán röhögtünk egy kicsit.

- Szép kis végzet! - dühögte Kent. - Elég szarul működött nála a predestináció.

- Az egyáltalán nem biztos - tiltakoztam. - Lehet, hogy nagyon is jól működött. Lehet, hogy Frank is másnak rendeltetett, és Liula is. Lehet, hogy ez volt megírva a sors könyvében.

- Nem csodálkoznék, Bud, ha eltűnt volna az összes certifikátunk - nyерített fel hirtelen Kent.

- Ja, az valóban eltűnt! - röhögött Bud is.

- Jó vicc! - dühöngtem. - Mi röhögni való van azon, hogy a csaj a tapadókorongjával megfújta az összes értékpapírunkat?

- Csak az, hogy hamisak voltak, barátom.

- Az összes?

- Csupán másolatok voltak. Magam csináltattam őket.

- És az eredetiek?

- A szemközti bankban vannak. Tegnap reggel vittem be őket. Ismerem ezt a kocsmát... sose lehet tudni.

- No, de miért kellett a fénymásolatok?

- Tavaly kirabolt itt valaki - mondta Kent. - Szerettem volna megtréfálni az illetőt.

- De nem Liula volt az?

- Valaki más.

- És a koordináták? - kérdezte Kent.

- Azokat is elvitte Liula - mondtam én.

- Elvitte a papírt?

- El.

- Akkor meg fogja találni a tartályt!

- Nem fogja megtalálni - mondtam.

- Hogyhogy nem fogja? - hökkent meg Kent, aki pedig hármunk közül a legokosabbnak tartotta magát.

- Úgy, hogy a koordináták is hamisak.

- Hamisak? Ki hamisította őket?

- Hát én - mondtam szerényen. - Amíg te Liulával játszadoztál, hamis adatokat írtam rá a papírra. Azt lopta el tőlünk Liula.

- Na és a jó adatok?

- Lenyeltem a papírt.

- Te Nagy Fehér Gubu! Akkor annak már lóttek!

- Ne csinálj be, már meg is van. És nem jöttek le róla útközben a számok.
- De ott vannak Frank agyában! Liula bármikor kilophatja belőle.
- Már nincsenek ott - mondtam
- Hova a fenébe... lettek? - nyögte Bud.
- Valaki kitörölte őket.
- Te? Hiszen te erre képtelen lennél!
- Nem is én.
- Akkor, ismétlem, ki?
- Ő!

Az elefántfejű csapos mosolygott, és felénk bólintott.

- Ő képes rá - mondtam. - Letumiai. Az agyfürkészés specialistája.

- Kis türelmet, barátom! - kiáltottam oda neki. - Azonnal átmegyek a bankba a certifikátodért.

- Még egy kör sört? - vigyorgott ránk a csapos. - A cég számlájára, uraim!

Két év múlva bukkantunk csak a szmötyitartályra. Ott lebegett az űrben két galaxis között. És mindent megtaláltunk benne, amiről Frank beszélt. Még a torony csúcsára való, titánból és más, ritka fémek ötvözetéből készült drágakövekkel kivert kabátzsebet is. Ha találkoztunk volna Frankkel, biztos, hogy megkapta volna belőle a részét, de soha többé nem hallottunk róla. És Liuláról sem. Frank talán végre valóban megtalálta benne az igazit, és boldogan élnek a szülőbolygóján.

Már a harmadik körnél jártunk, amikor Kent ismét elkezdte fújni a régi nótát.

- Szerintetek mi a legnagyobb erő a világegyetemben? Mert szerintem a fekete lyuk... ami lehet, hogy nem más, mint a fekete anyag maga.

- Vagy a fekete energia - tette hozzá Bud.

- Szerintem pedig a predestináció - mondtam. - Találkoztatok már olyan fekete lyukkal, anyaggal vagy energiával, amelyik teletömte volna pénzzel a zsebeteket? Ugye nem? A sors könyvében az volt megírva, hogy mi találjuk meg a szmötyitartályt, és nem mások. Ez a legtisztább predestináció. A legnagyobb hatalom!

Erre aztán már nem tudtak mit válaszolni.

Csak ültünk szótlánul, és magunk elé bámultunk. Akár akartam, akár nem, Liulára kellett gondolnom. Láttam a szemét és benne magamat. És a másik kettő is rá gondolt - ebben egészen biztos vagyok.